

PREMIS PLOMA DE FERRO 2020

Recull de narracions guanyadores
categories adulta i juvenil

Ho organitza

Ajuntament de Capdepera

Hi col·laboren

ÍNDIX

CATEGORIA ADULTA.....	3
LLENTIES.....	4
GISELA GALÍ LLAURADÓ 1 ^r premi <i>ex aequo</i>	
EL TEU AMIC.....	9
OTGER GABARRÓ ALCARAZ 1 ^r premi <i>ex aequo</i>	
L'EXTRACCIÓ.....	17
ANTONI CALDENTEY VICENS 2 ⁿ premi <i>ex aequo</i>	
SI A ESCOLA ENSENYESSIN A TOCAR EL TROMBÓ DE VARES.....	22
MARTA TARRÉS ABELLA 2n premi <i>ex aequo</i>	
ALEGRIA.....	27
GABRIEL JAUME TORRES MALPESA Premi local	
CATEGORIA JUVENIL.....	38
UN MÓN DIFERENT.....	39
GABRIEL SERRALTA GUERRA Premi per al cicle d'ESO	
CAIGUTS DEL CEL.....	54
XAVIER MIGUEL MARTÍ Premi per al cicle de Batxiller	

CATEGORIA ADULTA

El jurat d'aquesta edició ha estat format per **Pere Orpí Ferrer i Joan Cabalgante Guasp**.
S'hi han presentat un total de **30 narracions**.

LLENTIES

GISELA GALÍ LLAURADÓ

1^r premi ex aequo

*A l'avi Conrad,
perquè la seva infantesa
—que és la de molts altres nens—
no caigui en l'oblit*

Els dijous, a casa, fem llenties. La Glòria fregeix trossets de botifarra, fa un sofregit amb ceba, tomàquet i porro, i talla la pastanaga i la patata a trossets ben petitets, com daus de parxís. Després ho barreja tot amb les llenties i en surt un estofat boníssim. El suc, vermellós i espès, és brillant i amoreix els llegums, que, tendres, es desfan a la boca. La meva neta, la Laia, entra corrents al pis, deixa la motxilla sobre el sofà, la jaqueta mal penjada d'una cadira i s'asseu davant del plat, que devora ràpidament.

I tot i que la Glòria sap que l'olla n'és ben plena i que tot seguit n'hi oferirà una altra bona palada, des de la porta de la cuina es mira la nena, que passa la llengua per una cara i altra de la cullera, agafa el plat amb les dues mans i s'hi aboca per escurar-lo xarrupant cada petita gota de sofregit que abans no ha pogut pescar. Però la Glòria ja sap —li ho va prometre— que no farà el mateix quan la convidin a casa les amigues o dini en un restaurant. Per això, aquest gest, més que amoïnar-la (per si és una taca en l'educació de la nena), es converteix en una de les victòries més dolces a què pot aspirar una àvia i, per tant, somriu d'amagat i dissimula l'alegria dient sempre les mateixes paraules:

—Ara ja no caldrà que renti el plat.

De ben segur que aquestes són les llenties més bones del barri, però si mai m'ho preguntessin hauria de confessar que no són les llenties de la meva vida. Durant la guerra vam passar molta gana.

Vam haver de quedar-nos a Barcelona, una ciutat enrunada per les bombes. Era molt petit, tenia tres anys, però sembla mentida com de cop et fas gran i t'oblides de jugar i de riure. I, encara que els ulls et facin mal, no plores perquè el cos no t'ho deixa fer: tens poca aigua a dins i no es pot malgastar amb llàgrimes.

Por? No sé si la vaig arribar a perdre, perquè hi va haver un moment en què ja no em vaig fer pipí a sobre quan sentia els trons que em movien els budells. Al principi, quan el pare sabia que havien de bombardejar més intensament, ens feia anar als túnels subterranis del metro amb l'àvia, i ens hi estàvem hores i hores, el temps que calgués. Però més tard vam deixar de córrer i vam acostumar-nos a caminar portant el pes de la por a les butxaques.

Va passar un temps etern i la guerra es va acabar. La postguerra no va ser gaire millor. El menjar va començar a faltar més que mai i costava molt omplir un petit espai dins l'estómac, encara que fos de la mida d'un llumí. Passàvem molta, molta gana, sobretot en Toni i jo.

El pa, el pare el portava dia sí dia no d'una capella propera, i havia de ser per dos dies i calmar la gana de sis. Amb en Toni ens les empescàvem per fer durar la llesca hores mentre esperàvem la propera, però ens era tan minsa que, d'amagat, havíem de rosegar trossos del poc pa que quedava. «No se n'adonaran», pensàvem. Perquè només havia de ser una mossegadeta, un petit rautar amb les incisives. Però ja ho diuen: moltes miques fan un molt. Aleshores, quan era hora de tallar la segona ració de llesques, el pare veia que els ratolins hi havien fet de les seves, i li tocava a ell fer algun invent per assegurar-nos el pa a tots. Per això, va decidir clavar un ganxo al sostre de la seva cambra i va penjar-ne el pa, rodó i mig sec. Però no hi ha res impossible per a uns ratolins famolencs.

Quan érem sols a casa, en Toni i jo movíem una mica el llit i, a sobre, hi posàvem una cadira; ell s'hi enfilava i jo l'aguantava. El tremolor de la cadira recolzada al matalàs de vegades ens feia caure —sobretot perquè sovint ell s'havia de posar de puntetes i els meus braços no tenien prou força per aconseguir-li estabilitat—, però no ens rendíem i tard o d'hora l'abastàvem. En Toni feia un forat a la

crosta i amb l'ungla n'escarbotava la molla i la deixava caure sobre els llençols. Després, amb la llengua, n'atrapàvem els bocins i no en deixàvem cap. Ens els posàvem a la boca. Com si fossin un caramel, anàvem passant-nos-els per la llengua i esperàvem que desapareguessin desfets amb la saliva. El pare, quan despenjava el pa i el veia mig buit, no s'enfadava:

—Quins ratolins més eixerits!

I bé podrien haver estat els ratolins. En aquell moment n'hi havia molts, fins i tot sota el llit, i sobre la llar de foc, i al passadís..., perquè els gats no se'ls menjaven. Ja no n'hi havia, de gats. Els havíem caçat durant la guerra: esperàvem quiets al carrer i, quan un se'ns acostava prou, li llançàvem un llençol, l'atrapàvem i el matàvem d'una bona estrebada al coll. A casa, la mare li treia la pell, el tallava a trossets i el feia fregidet. Què bo que era!

Ah, i el dia que el pare portava taronges fèiem festa grossa. Rascàvem la pela amb la serreta de les dents i passejàvem per la llengua els trossets minúsculs d'aquella pell àcida. Obríem la peça de fruita i en separàvem els grills amb cura. Fèiem anar el grill a banda i banda de la boca i, ben a poc a poc, hi fèiem foradets menuts i poc profunds per on poder xuclar-ne el suc. Podíem passar hores amb un grill desfent-se amb la nostra saliva. L'últim, però, el volíem per a sempre i ens desesperava tant la idea de perdre'l que se'ns en va acudir una altra. Agafàvem un fil dels que tenia l'àvia a la capsa de costura i el lligàvem al grill com podíem. Normalment enfilàvem l'agulla i la passàvem pel marge del trosset de taronja. Aleshores, després de degustar-lo durant molta estona, ens l'empassàvem. Quan era coll avall, entortolligàvem el fil al dit índex amb quatre o cinc voltes i estiràvem fins que el grill tornava a la boca. Feia molt mal al coll, però valia tant la pena...!

La gana se'ns menjava. No podia estar-me quiet perquè a la panxa hi sentia unes fiblades de dolor que em feien saltar i cargolar-me. Era com si el mateix estómac, desesperat de tant de temps sense menjar, hagués decidit devorar-se a si mateix. Per això vam haver de sortir al carrer. L'àvia, en

Toni i jo anàvem a demanar caritat. Ella s'amagava i nosaltres picàvem a les portes. «Qui pot negar un mos a dos nens?», deia. Un dia —me'n recordo perfectament— vam anar a un pis de Sants:

—Una caritat, per l'amor de Déu.

—Una caritat, voleu? Pocaverkonyes! —va dir la senyora que ens va obrir. I amb ràbia als ulls va començar a trucar a totes les portes del replà i a cridar. I en va començar a sortir gent que em semblava que ens mirava des de ben amunt.

—Guaiteu, veïnes! Mireu que grassos que estan! Una caritat, dieu? Quines penques!

I sota milers d'ulls que ens jutjaven, aquella dona va agafar-me la mà i em mostrava a tothom. Esclar, érem petits, i quan ets petit tens les mans molsudes. Si ens hagués aixecat la samarreta hauria vist com se'ns marcaven les costelles, però les mans...

No vam plorar —ja estàvem acostumats a insults o escarnis dels que no passaven gana— i vam continuar picant portes. Al tercer pis ens va obrir un militar amb unes botes altes i negres, tenia un bigoti espès i també negre i se'l cargolava cap amunt.

—Teniu gana? Passeu.

Nosaltres, sense cap mena de por, fèiem els primers passos cap dins quan aquell home va posar la mà sobre el cap d'en Toni:

—Aneu sols?

—No, amb la iaia.

—Digueu-li que pugui.

Vam baixar els graons de dos en dos amb les nostres cametes curtes. L'àvia estava arraulida al portal de davant.

—Àvia! Àvia! Pugui!

—Qui és? Com és?

—És un home, va vestit de soldat. Diu que vingui vostè també.

La por se la menjava (ja havia vist les coses que els militars feien a alguna gent...) i va voler quedar-se a baix. Nosaltres vam tornar a pujar fins al tercer pis a una velocitat increïble. Aquell home ens esperava amb la porta oberta.

—No vol pujar? Digueu-li que us doni un plat i hi posarem alguna cosa.

L'àvia ens va donar un pot de llauna i vam tornar cap dalt. Aquell home va destapar una cassola que treia fum. Era ben plena d'estofat de llenties. Quina flaire! Va omplir el pot de l'àvia fins dalt, ens va donar una cullera —«amb forquilla no farà res», deia, «el suquet és *lo millor*»— i nosaltres li ho vam baixar tot.

Després, vam tornar a pujar —no sé quantes vegades vam enfilem aquelles quaranta-cinc escales!— i ens va fer seure a taula. Tot i que portàvem pots, va posar-nos plats fondos i ens els va fer ben curulls de llenties. Mai no havíem menjat tan ràpid! Sé que tendim a canviar els records, peròestic segur que en mig minut en vam tenir prou per deixar els plats buits. Aleshores els vam començar a llepar, per dins i fins i tot per fora, perquè n'havien caigut regalims.

—Que són bones? En voleu més?

No vam poder dir res: els nostres ulls, suposo que ben oberts i brillants, parlaven per nosaltres. Ens en va omplir un altre plat, que també vam llepar. I encara en van quedar prou per repetir una tercera vegada. Ell ens mirava dret des d'un cantó del menjador. Al cap de taula hi havia un plat, també ple de llenties. Suposo que era el seu, però no hi havia fet cap cullerada (devíem haver-lo interromput quan estava a punt de dinar). Com que ja havíem llepat cullera i plat i regalims, vam tornar a alçar el cap. Ves a saber quina cara fèiem, però els nostres ulls devien continuar parlant perquè va fer uns passos, va agafar el seu plat, ja fred, i en va abocar llenties al meu i al d'en Toni. I té gràcia, però, petit com era, em vaig creure la broma:

—Escureu-ho tot ben bé, eh?, que no vull haver de rentar plats.

Quitèria Feliu

EL TEU AMIC

OTGER GABARRÓ ALCARAZ

1^r premi *ex aequo*

Feia una setmana que havíem decidit augmentar la freqüència de les nostres passejades i ja eren pocs els dies que no sortíem a caminar pels penya-segats. Fins llavors, quan no ens feia mandra de bon inici, ens enviàvem un missatge i decidíem si sortir una estona. «Ho anem veient», em deia ell, i això volia significar absolutament res. Potser sí, potser no. Ara era diferent, ja sabíem a quina hora podíem trobar aquella posta de sol i, francament, era un espectacle molt digne. Qui sap, jo crec que també va tenir força a veure que últimament ens sentíem molt còmodes junts. Era un mes de febrer d'aquells que tant podia ser que fes un fred que pelés com que ja portéssim la jaqueta lligada a la cintura. Recordo aquell dia com una barreja de les dues coses. Queia una mica del que ben a prop en diuen *txirimiri*, i el vent característic de la zona feia que la sensació de fred fos alta, però la temperatura era força agradable.

Abans de parlar-te del que va passar aquell dia, i del que suposaria per a les nostres vides, et posaré en context, concretament et descriuré la imatge que ell i jo buscàvem cada dia, a les sis de la tarda. Comencem pel fons. Agafa el color groc i fes-lo el més clar que puguis. Fes que aquest mateix groc tenyeixi de diferents tonalitats tot el que troba mentre dona forma a les ombres d'unes grans roques que semblen estar clavades al mig del mar. Ara divideix la imatge verticalment en dos costats iguals. A l'esquerra posa-hi petits turons que s'estenen fins on pugui arribar la vista, coberts d'una herba que creix fruit de la pluja que cau a la zona. A la dreta hi trobem el mar, encès, xocant en bucle contra vint-i-cinc metres de precipici. Al mig, separant aquestes dues realitats, un camí de sorra que

serpenteja la costa va dibuixant les corbes provocades per tanta abruptesa. Aquella imatge era la que donava sentit a la meva vida allà, i crec que també a la seva. No volia acostumar-m'hi i cada dia buscava un nou angle o una perspectiva diferent amb la qual poder distreure'm, i sempre la trobava.

Sortíem sempre a trobar aquella imatge i, si no plovia, la solíem trobar. Deixàvem enrere l'últim carrer del poble, que creuàvem amb poc més de cinc minuts, i ja apareixia aquell verd que tot ho inundava. Si te l'hagués de descriure, et diria que era un verd molt semblant al d'un kiwi madur per dintre (m'agrada veure que encara en tinc el record molt present). Un cop enfilàvem el camí, si volíem tornar a veure civilització, cosa que cap dels dos pretenia en l'hora i mitja que rondàvem per allà, havíem de girar-nos a trobar el poble amb la mirada. De sobte només natura, de sobte ens evadíem. Va arribar un moment en què la nostra ruta circular era sempre la mateixa. A aquelles altures, l'hauria pogut recórrer amb els ulls tancats. Ens atrevíem a fer-la quan la foscor ja regnava, i pel que em va dir, fins i tot algun dia s'havia perdut abans que comencéssim a fer-la plegats. Prenent aquella imatge com a inici, el camí de la costa s'estirava molts quilòmetres, però nosaltres donàvem la volta a uns quaranta minuts de la fi de les cases, per un camí que portava de nou al poble i que quasi ens plantava a la porta del meu apartament. Ens acomiadàvem fredament i ell enfilava cap al pis en el que vivia, sol, com jo, en un bloc de dues plantes. Rutina. Mica en mica allò s'havia convertit en una rutina que cap dels dos es saltava mai.

Bé, tornem a aquell dia de febrer. Era un dimarts, per cert. Ho recordo perquè era el dia que ell anava a la peixateria als matins i aquell dia hi havia anat. «Què car que és comprar peix fresc», sempre deia. Quan ens trobàvem algú passejant com nosaltres, jo saludava amb un gest curt, sense quasi moure el coll però forçant un somriure, però ell ni s'immuntava. Semblava que només tingués una cosa al cap, i la resta era poc important. I no anava gens equivocant, però em va costar molt temps saber quina era.

Si em preguntessin un motiu, un de sol, i hagués de respondre ràpidament, potser no el trobaria. El cas és que, pel motiu que fos, amb vint-i-tres anys acabats de fer, em trobava en aquell petit poble

del cantàbric. El nord sempre m'havia cridat l'atenció, això és veritat, però a vegades em sorprenia pensar que feia ben poc, escassos mesos, estava vivint a casa amb la meva família, a quasi sis-cents quaranta quilòmetres de distància, i que mai hauria imaginat que viuria una cosa com la que vaig viure aquells dies, i que acaba amb aquesta carta, i l'empresonament del teu pare, nou anys després.

Un segrest, morts, vés a saber. Al principi vaig pensar en mil hipòtesis, però de seguida vaig tornar a embadalir-me observant la posta de sol, buscant-hi algun nou detall, i ell no parava de repetir que segur que es tractava d'un ofegament al mar, d'algun despistat que s'havia perdut i havia acabat caient a l'aigua. D'això ja en fa molts anys, però encara recordo la cara del policia, el del primer cotxe que va arribar, quan ens va repassar de dalt a baix amb la mirada des de la finestra del seu vehicle. Estàvem caminant, aquella tarda hivernal, i el terra començava a estar ple de fang per culpa de la pluja. A pocs metres de l'inici del camí de sorra hi havia un cotxe negre aparcats a prop del buit que ens separava de l'onatge. Al principi no hi vam donar importància, molta gent d'altres pobles s'hi desplaçava per passejar pels penya-segats. Sembla ser que els primers en arribar al lloc dels fets vam ser nosaltres. Potser era per això, o per alguna altra cosa que se m'escapava, però alguna mala impressió li vam fer a aquella parella de policies perquè un cop vam refer el camí d'anada i passàvem pel seu costat, ens van venir a preguntar si havíem vist algú durant la nostra passejada. Sí, ja sé que he dit que sempre fèiem un circuit circular que acabava al meu apartament, però la fina pluja començava a ser més gruixuda i em va convèncer per donar mitja volta. Ell hi va insistir molt.

Aquella dia, era vint-i-nou, any bixest, abans que arribés a l'apartament un helicòpter ja sobrevolava la zona. Les sirenes sonaven pel poble i havien arribat més agents de policia.

Vaig fer una cerca ràpida a l'ordinador i els diaris digitals ja en parlaven. Havia desaparegut un home de quaranta-i-tres anys. Portava més d'una setmana desaparegut, de fet, però el seu cotxe va aparèixer de sobte allà aparcats. No descartaven cap hipòtesi. L'home era un empresidari amb un historial molt notable en robatoris amb força. Actuava únicament a Galícia. En aquell moment no se'n

sabia res més, però aquella tarda estranya va significar un abans i un després no desitjat. Per sempre més aquell últim dia de febrer seria el primer de moltes coses, tant per a ell com per a mi.

El meu apartament no estava gens malament. Era petit, però tenia tot el que jo necessitava: tranquil·litat. Hi havia un sofà i una televisió, i el lavabo estava acabat de reformar. Fins i tot el matalàs era gran i còmode. Amb això ja en tenia prou i de sobres. Per tenir poc més de tres mil habitants, aquell poble a deu minuts de Santander tenia bastantes places per pernoctar, i a partir del juny estaven ben plenes. Però jo era un estudiant, havia anat a parar allà perquè havia decidit reprendre els meus estudis i la universitat quedava molt a prop, i de seguida em va quedar molt clar que jo era el perfil de persona que buscaven per a la temporada baixa: vivia sol, pràcticament feia vida a la ciutat, tenia les factures al dia i, sobretot, omplia el forat que quan arribés el juny ocuparien els turistes amb criatures que, per cert, estaven disposats a pagar autèntiques fortunes per gaudir de postes de sol com la d'aquell dia de febrer.

Tant el teu pare com jo havíem acabat en aquell indret per diferents raons. Com ja he dit, jo no les tenia clares, i ell no em va voler explicar mai les seves. Tenia una expressió facial dura, quasi mai somreia i es mostrava molt fred amb tothom. Amb tothom, menys amb mi. Tot i això, estic convençut que cap dels quaranta i escaig companys de classe haurien dit d'ell cap comentari negatiu. Procurava passar desapercebut i, tot sigui dit, la seva desídia encaixava perfectament en el meu moment vital més aviat d'introspecció, i em permetia tenir el meu espai. Des del primer dia ens vam fer amics; em vaig acostumar a parlar poc, com feia ell, i a socialitzar el just. Em vaig mimetitzar d'aquell caràcter i m'hi sentia còmode, jo que estava tan poc acostumat a estar sol, però que ho buscava, vaig trobar en ell l'únic company de viatge que hauria acceptat en aquell moment vital. Allò, però, i passats els anys ho he reflexionat, ens va fer endinsar en una espècie de cercle tancat que sense voler havíem fet massa hermètic. Ell i jo. Així ens veia la resta. Cada matí em recollia amb el seu cotxe de segona mà (encara recordo aquell soroll horrible) i em saludava amb un «*bo día*», curt i adormit, sense cap rastre d'alegria

que hagués pogut ocupar el seu cos. A vegades reia alguna de les meves bromes i quan alguna no li feia gràcia, simplement es quedava callat i no deia res.

A la universitat ningú el coneixia bé, ni tan sols diria que jo aconseguís conèixer-lo mai del tot. Quan no anàvem justos de temps, fèiem un cafè ràpid abans d'entrar a classe, el primer dels dos que fèiem junts cada dia. Ell un de curt; jo, amb llet. Començàvem a ser persones de costums, poc avesades als canvis i als imprevistos, i allò també es va convertir en una rutina. Em recollia a les 7.50h a l'apartament, escoltàvem la seva música, sempre a un volum altíssim, algun intercanvi de paraules i ja érem a la porta del bar, demanant els cafès. A la Marcela al principi li vam semblar dos nois fora de lloc. Certament ho semblava. Érem cinc o sis anys més grans que la resta, no ens relacionàvem amb ningú i parlàvem més aviat poc. Un dia, quan ja ens havia agafat confiança, ens va preguntar si teníem família, d'on érem i totes aquestes coses. Ell es va sentir incòmode amb la pregunta. Va ser imperceptible, perquè la seva cara sempre denotava en ell un grau elevat d'indiferència, però va abaixar lleugerament la mirada. Mentre jo responia a la Marcela i ella m'explicava que precisament el seu fillastre vivia a Granollers i que potser alguna vegada havíem agafat el mateix avió cap a Barcelona, que jo agafava per anar a veure la família a l'estiu, ell va agafar els cafès sense dir res i no va esperar a que acabés la conversa. Mentre m'asseia li vaig preguntar si estava bé i ell va respondre amb un «sí» dels seus, que vaig classificar dins la carpeta de «normalitat». No ho sé, em va fer la impressió que aquella simple pregunta havia tocat os. I l'havia tocat.

Al poble vaig trobar-hi el que buscava i el que no. Vaig ser feliç gaudint de coses que mai havia viscut ni sentit abans. La solitud es va apoderar de la meua vida, i vaig saber viure-la i cuidar-la. Però la solitud també em va portar deixadesa i desordre. Havien passat unes setmanes des de la desaparició d'aquell home, unes dues o tres, potser quatre. Feia dies que els meus ulls veien en el munt de roba que ocupava el sofà una taca blava que no hi encaixava bé. Era un matí de divendres, un dia qualsevol, i no trobava la jaqueta. Feia uns quants minuts que ell m'esperava amb el cotxe en ralenti. Quan per fi vaig

recordar que estava a un dels coixins del sofà, vaig enretirar la resta de roba que separava la jaqueta de la meva vista. Llavors vaig descobrir que el que la meva ment fins llavors classificava com una taca blava era una carpeta de la mida d'una llibreta petita. Quants dies portava allà? Qui l'hi havia deixat? Anava tard però la vaig obrir. El que hi vaig trobar em va xocar primer i desorientar després. Fotos i retalls de diari. Vaig llegir entre línies. Robatori. Poble prop de La Corunya. Dues morts. Feia dotze anys. El titular d'un diari local. «*Un lladre acaba amb la vida de dos farmacèutics*». El destacat de la notícia. «*El fill de la parella va presenciar l'atac*». Supervivent. Vaig guardar-ho tots dins la carpeta, la vaig deixar dins un calaix i vaig baixar per les escales, com si res hagués passat.

L'últim episodi va ser un dissabte. Feia cinc mesos que el teu pare s'havia colat al meu apartament per delatar-se. Ja portàvem quatre anys al poble. Ell tenia vint-i-vuit anys, però semblava que estigués a punt d'arribar a la quarantena, totalment consumit. Feia mesos que passejàvem més aviat poc, i les seves aparicions a la universitat eren escasses. Feia encara més temps que els diaris havien deixat de parlar d'aquell home de mitjana edat perdut per la costa. Veníem d'una setmana de pluges però aquell dia feia especialment bo. Li vaig enviar un missatge per si volia anar a donar una volta, tot i que sense gaire esperances. Ni tan sols recordàvem que allò havia sigut un costum. Ens havíem distanciat, volent o sense voler-ho, ell immers en un dol estrany, i jo perdut en la ambigüitat, en la ràbia i en el desconcert més absolut. M'havia volgut distanciar d'ell, per la meva pròpia salut mental, però de tant en tant necessitava veure'l, encara no sé per què. Portava una setmana molt tranquil, i quan dic tranquil em refereixo a que fins i tot per a ell era estrany tant silenci. Feia molts dies de les fotos, els articles i els retalls, però jo estava trencat per dintre. No entenia res. O no volia entendre-ho. Era incapaç de processar absolutament res del que m'estava passant. Ja anàvem en màniga curta i ell m'esperava fora de la cafeteria. Estava fet caldo. La cara xuclada, el cos molt més prim i tics, molts tics nerviosos que li havien aparegut fruit de la tensió d'un cos que ja no aguantava més la culpa. Després

del cafè, caminàvem en silenci pel camí d'herba, quan ell el va trencar. «Delata'm». Silenci. «Promet-m'ho».

Al cap de pocs dies va començar a aparèixer poc, menys del que ja ho feia, per la universitat. Com que no tenia cap vincle amb ningú més que amb mi, poca gent va notar la seva absència, que ara ja era del tot continuada. Però jo sí, i se'm feia rara i pesant. Els matins amb la música a tot drap es van esfumar i van arribar altres rutines, en silenci com de costum, però en solitud. Aquelles dues ànimes que caminaven amb pena pels passadissos de la universitat van passar a ser-ne una, la meva. Em refugiava en el que fos per tal d'evadir el meu dilema. «El delato o no?», «m'ho està demanant!». Era incapaç de dormir i vaig començar a patir forts mals de cap. Al cap d'uns dies la Marcela, després de dubtar, es va decidir a preguntar-me: «I el teu amic?». En aquella universitat ell era *el teu amic*, el meu amic, i poques coses més. Com si la seva realitat no existís més enllà de la meva. Així ho va voler sempre i així va aconseguir que fos. I el dia que va deixar de venir, només va provocar aquesta reacció en la gent, va fer-me carregar un pes que jo no sabia suportar. Fredor, el teu pare despertava una fredor volguda. I de sobte mirava el seu buit i m'omplia la ràbia. Jo també volia poder ser invisible, evitar prendre aquella decisió. M'havia donat un trencaclosques i no sabia com fer que encaixés tan bé.

I ara? Fa una setmana vaig fer els trenta-dos. La meva vida actual és molt diferent, sobretot perquè ja no estic sol. Ells dos me l'han canviat. La gran deu tenir més o menys la teva edat. Potser per això m'he decidit a escriure't, però també ho faig per ell. I per egoisme, no et vull enganyar, per quedar-me tranquil. Estic mirant el judici per la televisió i t'he vist a la segona fila de bancs. Fa cinc anys que m'ho va demanar, i no li ho vaig arribar a prometre mai, però he viscut amb aquesta càrrega igualment, i no hi ha hagut cap dia en què no hagi pensat en destruir la carpeta blava, i la seva maleïda carta. Aquell home del cotxe negre estava mort, assassinat en un traster de Santander, tal com el teu pare em va deixar per escrit, junt amb una adreça del lloc exacte.

Hi ha molta gent a la qual li passen desgràcies que el marquen per sempre, però el teu pare va veure com mataven el que més estimava en aquest món, i no hi havia cap altra realitat per a ell més enllà d'això. No el justifico, intento entendre el seu dolor i els seus actes. Intento que l'entenguis. Aquella persona havia matat els seus pares, i aquest pes el feia petit. Volia que capturessin l'home que sempre havia pogut esquivar els tribunals i les presons. Volia per a ell el mateix que va desitjar durant tants anys per a l'assassí dels teus avis, i que mai va aconseguir. Justícia.

La cinquena

L'EXTRACCIÓ

ANTONI CALDENTY VICENS

2ⁿ premi *ex aequo*

Clareja. Veig mons oronells arrufar-se. Ensum aire fresc. Aixec les orelles i escolt la gavina i el rascló.

Volen baixos. Plourà.

D'alba empenten el ventre a les mares els segalls. Els enlairen les peüngles de les potes del darrere a mugronades poc delicades per tastar la llet dejuna.

Fam. La balma a mitjan balç guareix de la rosada. Ni una fulleta, ni un branquilló. Soques pelades d'esmolar banyam. Nets són els baixos del bosc voltant del dormidor.

M'espols. Un núvol de fina argila queda suspesa enlaire i jo pas.

Em llep el costellam. M'embulla el pelatge una bona llepassa que no passa.

Pujo darrere les altres cap al coll. M'atur una estona a rebre l'escalfor del primer sol. Cua dreta cag sis buines que redolen coster avall.

Sent un atroç esgüellat bel. Mir cap al cel. El sol ja s'amaga darrere una cella. Xifla la Vella. Parteix tot tombant el coll. Tir darrere darrere cap al comellar. Sent la frescor de la rosada sobre els distals brots, d'ullastre i matoll. I alguna floreta margalideta o lletsó. I allà baix el saborós fenàs.

Remuga una mare al seu foll segallet: —Llavors, en arribar, sí que mamaràs.

I baix al torrent. El camí és pitjat per nostres peülles, senyat i odorat a banyam, compixat, espermat, i de buines encatifat.

Els mascles són fora. Els ensum però són lluny, mentre flexo els genolls i pixo ben fort les rosades floretes d'una estepa blanca. M'encanta l'olor. S'enganxa millor amb goma i m'hi refrec una estona. La pixarada flaira fort. Són d'aquells espàrecs d'ahir a posta de sol. —Ai! Quan tornin els mascles, n'hi haurà de renou.

Torn a llepar ma panxa. Vaja tirabuixó. Estiro una pota i em llep el call del genoll.

Través el torrent. Veig la cala de sal. Llep una pedra i enfil el decantat penyal. Ningú no s'atura. Anem en processó vint-i-set femelles i set petitons.

Sent altra volta l'atroç esgüellat bel. Mir cap al cel. Ve del torrent. I allà, dalt la clariana, és on m'espassaré la gana. M'entra suor. Fa fred. Salt una escletxa i un núvol de mi evapora.

Pastur esparsa amb les demás en arribar a la clariana. Quina gana. Cocons d'aigua clara i bassiotons. Salten feliços els cabridons. Com m'agrada. I al fons, la mar. On salten les Barbes blanques dels gòrals ancestrals. Sé que ens somien i ens banyen el pas.

M'abandon en aquell prat a la cugula, al gram i al lletsó. Bocinades de favull, maragall i bord estrigassó. I més amunt coscoll i garballó.

S'ennigula fort. Però saps quin conhort, aquella clariana? N'has vist mai de dents de costat a costat? Un cor de ronqueigs d'estar ben a pler vibra i relaxa el prat.

Juga un jovencell tot estufat a mufar una mare jove. L'acaba emprenyant i li arria una banyada. El petitet redola. I hi torna. Què s'estimen de molt!

Un tro i els petits, inquietos, s'aturen de remenar la dreta coa. Aquí no estarem molt de temps. Plou espigues glaçades de gel que travessen el pèl.

I ens xopem una estona fins que la Vella xifla un bel. Tornem caminant pel tall del barranc dret cap al del torrent, com molles espigues de tombades pel vent. Es clava en els ulls una primíssima brusca d'aigua d'agulles glaç. Quasi no hi veig i duc el cap baix.

Passem de la cala i tornem al dormidor. És insuportable tanta frescor. El capvespre amb mig rumen serà prim l'abdomen. M'espols les banyes i el barbó. En arribar ja m'ho rumiaré.

Torn sentir l'esgüell bel atroç. Aixec el cap. Arruf el nas. Odor i el percep, ve del penyal decantat. M'hi acost i allà me'l trob. Parat, espantat, esgotat. Damunt un ullastre ben sec esquerdat i glaçat.

Sent una olor forta però diferent, no pas de pèl espermat i pixat de mascle rabent.

Faig tasta i baix una branca, el veig de costat. Un mascle caigut del penyal, clavat per la pota del darrere a un esquerdat cimal. Fitorat per un garró dos pams travessat, ferm travat. No pot fer amunt, no pot fer avall, li deu fer molt mal. La pell s'ha esqueixat, la cama s'ha inflat i la sang s'ha assecat. Olor de podridura gangrena, glauques mosques i virons. Fa molta pena. Fa dies que està en males condicions.

Immòbil, dèbil, guaita esmaperdut cap a les Barbes del mar.

Menj una fulleta, ja que hi som, d'aquell mateix ullastre empalador. Li mir la cara mentre roseg i pens en el grup, que ja no veig, que els he perdut. Plou increïble, no hi veig tres passes lluny.

A poc a poc el deix i arrib al torrent. Brutal! Abans era sec. Si no ho veig no m'ho crec, i ara baixa cabal. I jo que no vaig d'aigua i ara en tinc per baix i per dalt. Recul, què faig? On vaig? Aguant. Això no pot durar tant i jo el que vull és passar per envant.

I de sobte sent un talabastaix, m'estuf i esgüell. Ja és massa tard, una ona de banyes de canyes me solla, m'arrastra, em perfora. M'ofega, m'esquerrassa la carn i em fa sang que corre pel fang.

La balsa de brossa s'embossa. S'esclafa i s'enroca a un revolt. Gleves borboll, mir al cel i sent per darrer cop l'atroç esgüellat bel.

—Beeeit! O senyoreta Beit! Que no hi ha fam?

—Yes, Gabriel.

M'assec a berenar vora el llisar de la Font de la Cala. Gabriel no s'atura de xerrar. Jo mir els fòssils de les bivalves cretàcees del con de dejecció fluvial. Em fan l'ullet polissones. M'encorten les estones que no són treball. O quan no, m'enlluerna la calcita de cristall, aquesta daurada i guspirosa sal que esquartera quaternari monumental.

Fermat l'ase deixem el carro i avancem a bona marxa. Avui és el dia, tot és preparat. Tot el material ahir fou deixat dins la cova de na Barxa.

Avancem fent equilibris d'entre els cocons. Pel coll de l'avenc descendim amb escala de corda de barrerons. Topen les ales pels rocs els espantats coloms. Cerquen l'aire pur. Dins la primera cambra encenc el llum de carbur.

Passem a la segona cambra llenegant per la calcària columna, d'humida femta de *pipistellu* i de *columba*. Em descalç, un tirabuixó del cabell em molesta. Travessem el basal, l'acetilè reflecteix al sòtil una aigua espectral. Entre les estalactites s'inquieten els quiròpters i els dípters.

Fa calor, em lleu la jaqueta. Jo amb els rampins i Gabriel amb pala, escoda, tascons, garbell i senalleta. Em trau amb els cabells de la monya el tirabuixó emprenyadís.

Un metre quadrat de sondeig.

—Quaranta-dues senalles de picadís.

—Yes, Gabriel.

Dos tarsians, quatre cervicals, un bloc de lumbar i, a la fi, un corn amb crani veig. Quina emoció, quin mareig. Mandíbula de tres incisius, això no s'ha vist encara en el món dels éssers vius. I somrius.

Pugem la caixeta amb els ossos. Tinc l'esquena feta trossos. Eixim molt de material i jo em quedo per pujar al final. Abans de sortir mir cap amunt el forat de l'avenc. Sec enlluernada pel contorn de llum natural.

Veig per un moment caure el gòral, ara fa un temps immemorial. Cau amb força i baixa lent. Amb algues, bombolles i canyes i branques conjuntament. Amb fines nacres i esporgat mineral. I tots aquells sediments, amb cops d'ones potents, van a parar al fons de la cova, al cavernícola sorral.

—Beeeit! O senyoreta Beit! Què hem de fer?

—Yes, Gabriel.

Puj i surt defora. Mir el cel i sent ràfegues de vent. M'assec al coll de l'avenc. Trec el crani i el toc complaent. Me'l mir i mir el mar floquejat d'onada curta, com a barbetes blanques saltirones. Descans la ment.

—Senyoreta Beit. Ens queda un bon tros per arribar a la fonda. Ja tindrà temps demà de mirar les cabres.

—Cabres?

—Sí, a aquestes ones els deim cabres. Partim?

—Yes, Gabriel.

Dorothea

SI A ESCOLA ENSENYESSIN A TOCAR EL TROMBÓ DE VARES

MARTA TARRÉS ABELLA

2ⁿ premi *ex aequo*

Gènesi

Només hi ha dues coses que faig a la perfecció, i cap de les dues les he après a escola: menteixo i toco el trombó de vares, però teniu tot el dret de no creure'm, és clar. La mare tampoc ho va fer i per això, en comptes del trombó, em va comprar una flauta dolça. Perquè a l'escola ens n'ensenyaven, és clar, però és que algú abans ens havia preguntat mai si teníem cap interès a bufar aquell cony de cilindre foradat? Jo, en podeu estar segurs, hauria contestat que no. O que sí, potser només pel gust de mentir-los a la cara. Perquè això sí que ho sé fer bé, me'n surto molt millor que de tocar les Deu Pometes. Jo volia un trombó de vares i em vaig passar quatre anys bufant una Hohner bavallosa. Digueu-me si no és per agafar tírria fins i tot al flautista d'Hamelin.

La xaranga passava pels carrers el dissabte de la festa. Sí, ja ho sé, canvio de tema, però és important per entendre-ho amb perspectiva. Els seguia fins que els músics acabaven la cercavila. No pujava als cavallets, ni als autos de xoc. No anava a la parada de tir ni jugava als camells, només seguia la fanfàrria. Al costat del músic del trombó de vares, estirant i arronsant el braç dret, imitant els seus moviments, omplint les galtes d'aire i buidant-les a través de les mans tancades en forma de tub davant dels llavis. Tocava. Tocava el trombó. Sabia tocar el trombó. Era un virtuos del trombó. Era un virtuos

del trombó que n'havia après a escola. Era un virtuós del trombó que n'havia après a escola i no podia practicar. Era un virtuós del trombó que n'havia après a escola i no podia practicar perquè els pares no tenien diners. Era un virtuós del trombó que n'havia après a escola i no podia practicar perquè els pares no tenien diners per comprar-me'n un. I això em feia desgraciat i adorable i fràgil i tendre als ulls del músic de carrer que aquell dia em va deixar agafar l'instrument després de la cercavila. «Veus, noi? Així es neteja i s'endreça. Que el vols tocar una miqueta? Si en saps tant com dius no hi ha problema.» Era mentida, és clar. Mai a la meva curta vida havia tingut un trombó de vares a les mans. El vaig sospesar amb delicadesa, amb un punt d'emoció gairebé religiosa i llavors, sense rumiar-m'ho més, em vaig apropar l'embocadura als llavis i vaig bufar amb una força controlada. Els ulls mig clucs, la mà tancada amb fermesa damunt del cilindre de metall daurat i lluent, estirant i escurçant la vara com si de veritat fos el virtuós que m'havia inventat. Vaig improvisar fins que el cor em va dir prou, i els músics de la banda van esclatar en rialles i aplaudiments. Sense desafinar ni una nota, amb el ritme exacte, els compassos clavats. Dominava l'instrument a la perfecció. La mentida havia esdevingut realitat.

A partir d'aquell vespre revelador i meravellós res no va tornar a ser el mateix. El trombó, es veu que sabia tocar-lo només perquè havia desitjat fer-ho. Així de fàcil, fixa't tu. Res més simple i, alhora, més difícil de comprendre per a ma mare. No m'estendré en detalls: «si ningú t'ha ensenyat a tocar una cosa no en pots saber, excepte que es tracti de tocar els collons, que d'això sí que n'ets un mestre». Aquest va ser el seu raonament. Després, la flauta altra vegada. «Si vols bufar ja tens prou feina amb Les Pometes, que al final et suspendran; quina vergonya!».

El cas és que ràpidament vaig trobar la relació entre mentir i triomfar. Si a l'escola ens haguessin ensenyat a tocar el trombó de vares mai ho hauria descobert, veieu? Així que vaig decidir explotar-ho a fons. Em vaig posar malalt. Em vaig posar malalt de mentida. Em vaig posar malalt de mentida i la mare s'ho va creure. Em vaig posar malalt de mentida i la mare s'ho va creure i va enviar a buscar el metge. Em vaig posar malalt de mentida i la mare s'ho va creure i va enviar a buscar el

metge, a qui vaig entabanar. Em calia un trombó de vares perquè la meva il·lusió frustrada no m'acabés corsecant, i així ho va expressar als meus pares. Em calia un trombó de vares perquè la meva il·lusió frustrada no m'acabés corsecant. Em calia un trombó de vares. Em calia. Paraula de metge.

No, no se'n van adonar mai que mentia. Només vaig haver de fer una concessió, disfressada d'aprovat. Les Deu Pometes. Després, amb una infinita sensació d'alleujament, vaig guardar la flauta dolça al seu estoig i es va quedar al fons d'un calaix, d'on no ha tornat a sortir.

Plenitud

Trenta-quatre anys, infinitat de concerts. Trenta-quatre anys, infinitat de concerts i incomptables mentides. Trenta-quatre anys, infinitat de concerts i incomptables mentides per tenir tot el que vull. Trenta-quatre anys, infinitat de concerts i incomptables mentides per tenir tot el que vull, la dona que vull, la casa que vull, la feina que vull. Toco el trombó de vares a cop de mentida. La Bel, la filla del prestigiós director, em va preguntar on n'havia après, «a l'escola», vaig respondre. Mesos més tard, quan em va demanar si l'estimava vaig dir «sí». També havia après a tocar el trombó a l'escola, no? Doncs, em calia la Bel perquè la meva il·lusió frustrada no m'acabés corsecant. Em calia.

He fet un munt de concessions més, de llavors ençà. En forma de dues filles, de vacances ben buides a platges ben plenes i de somriures manyacs al sogre, geni i director d'orquestra nacional i de la meva ambició infinita. A vegades em pregunto si hauria sigut diferent si a l'escola ens haguessin ensenyat a tocar el trombó de vares per comptes d'insistir en aquell orgue de gats de flautes dolces (o amargues, en el meu cas). Ignoraria el poder de la mentida, igual que ara desconec el de l'esforç. Viuria en una altra longitud d'ona, és cert, però al capdavant tocaria el trombó igualment. Però com tothom, amb les lliçons apreses. Potser arribaria als trenta-quatre amb infinitat de concerts a les espatlles i tot. Però tot plegat tindria un sostre.

Inflexió

Feia anys que ningú m'ho demanava i el periodista m'havia agafat desprevingut.

—Com es va iniciar amb el trombó de vares? —vaig estar uns segons rumiant i, no sé perquè, em vaig decantar per la veritat despallada. El discurs em va sortir una mica dispers, per la falta de costum, segur:

—Volia tocar-lo i sabia que podia. Em van posar una flauta a les mans. Em defenso amb les Deu Pometes. Però em delia pel trombó de vares, volia tocar-lo i sabia que podia. —vaig mentir, empès per la il·lusió i la inconsciència. Sí, jo sí que puc dir que la meva primera vegada va ser un clímax explosiu. Volia tocar-lo i sabia que podia.

—No va aprofitar mai aquesta capacitat innata per a explorar un altre instrument? —d'alguna manera, la pregunta va obrir un horitzó que em remetia a la infantesa, però no va prendre forma concreta fins més tard, molts anys més tard.

El cant del cigne

Sóc un virtuós del trombó de vares. Sóc un virtuós del trombó de vares que s'ha fet vell. Sóc un virtuós del trombó de vares que s'ha fet vell i està malalt. Sóc un virtuós del trombó de vares que s'ha fet vell i està malalt i no pot subjectar el seu instrument. No puc subjectar el meu instrument. No puc subjectar el meu instrument perquè m'he fet vell i estic malalt.

No puc subjectar el meu instrument perquè m'he fet vell i estic malalt, però sóc un virtuós.

El problema és el trombó de vares.

Hi ha coses que no es compren amb mentides ni amb diners. Excepte aquestes, tinc de tot. De forma especial, tinc premis. Plaques. Medalles. Figures. Diplomes. Fotos. Reproduccions d'un trombó de vares en acer, llautó, plata, alumini, pedra, fang, alabastre, porcellana i fins i tot una de petitona en or de 16 quirats. He tocat amb xarangues, fanfàrries, bandes, grups, cobles, conjunts, actuacions en

solitari, i concerts de petit i gran format. En carrers, places, sales de festes, envelats, teatres, liceus, auditoris i espais destinats només als millors. A l'orquestra del meu sogre i a mi. No. A mi i a l'orquestra del meu sogre.

Mentiria, com sempre, si digués que no tinc tot el que vull, però ho faré, perquè és veritat. Em falten 95 cm i em sobren 6 kg. Les mides fan el geni.

La cadira de rodes és confortable, d'últim model. La Bel va insistir que m'havia de quedar la més cara, «no miris preus. Per diners no hem de patir, gràcies a Déu» (i al “papà”, no te n'oblidis, penso jo). Ampla, amb un encoixinat de luxe i reposabraços suaus, robusta però fàcil de manejar. Tot el contrari del meu cos, que ha perdut múscul i força a marxes precipitades. No m'aguanto dempeus. En l'últim concert vaig sortir a escena amb la cadira de rodes i la imatge va servir per enaltir encara més la meva condició de llegenda. Un cop a casa, els colzes, espatlles, canells i tota la musculatura de cintura per amunt ja m'enviaven mostres de claudicació definitiva. Aquell mateix vespre vaig mesurar els límits de la meva impotència que, ben mirat, són ridículs: 95 cm i 6 kg. 95 cm de braços sostenint un pes de 6 kg.

—No va aprofitar mai aquesta capacitat innata per a explorar un altre instrument?

Ho veig clar, molts anys més tard, i se m'obre un horitzó que em remet a la infantesa. Si a escola m'haguessin ensenyat a tocar el trombó de vares, no tindria alternativa. Seuria a la cadira de rodes amb totes les lliçons apreses i infinitat de concerts a les espatlles, però toparia amb el sostre, segur. O cauria de ple al fons.

Ara en canvi, se m'obre un horitzó que em remet a la infantesa i em planteja un repte de 35 cm i 150 g. Un repte que reposa al fons d'un calaix i en silenci em desafia a superar les Deu Pometes. El triomf i la mentida. Em defenso més que bé amb el trombó de vares, però em deixo per la flauta dolça. Vull tocar-la i sé que puc.

Diatònic

ALEGRIA

GABRIEL JAUME TORRES MALPESA

Premi local

Tothom, en el sentit més ampli del significat que té aquesta paraula, en un instant qualsevol i inesperat de la seva vida, ha vist com la seva rutina més perfecta, amb un «no m'ho pensava» ha patit una forta traspalsada que ens ha deixat força tremolant...

Com cada dia, el despertador, tartana terrorista, executa puntual, embogit i escridassador la seva funció vital –mal esclatessis!–. M'alço automàtic amb el cos encartonat i encongít. El pijama... acordió de pedaç arruat, arromangat a mitja cama i braços vists. Boca de fel, em grato pertot arreu, com si no hi hagués un beneït demà. M'esgarrinx. Amb una sacsada a càmera lenta, rutinari, estiro braços i cames per desengalavernar-me badallant i deixo anar les meves xulles, que s'espatarrin, alliberades de faixa, per dintre de l'habitació.

Sóc al bany... a les fosques i amb les anques despullades que descansen sobre la fredor de la tassa de l'excusat, prement força, per tal de sembrar un bon pi. El cul en pompa, colzes clavats a les cuixes i les mans, sota les barres, que apuntalen el pes del meu cap. Segueixo immòbil, aletargat i lent, en forma de quatre i amb els ulls clucs: meditació... –m'estic adormint un altre cop!–. Embalsamat, pego violentes capades quan em fallen els braços.

El llum continua apagat –he d'estalviar–. Acabades les feines adients estiro la cadena de la cisterneta. Observo apàtic, gratant-me les pilotes, com la virulència de l'aigua arremolinada s'emporta

no sé on –ja ho veurem– la immundícia evacuada. Ara mateix, recent despert i quan ja opino que sóc persona, em sento espès del tot, fora saber-ne el motiu...

M'he d'afaitar. Convindria, no? –quina vessa!–. Afaitar-me a les fosques no és un pla que m'engresqui massa. Ara sí... engego el llum. Tibat per una molla, acte reflex, acluco els meus ulls atapeïts de lleganyes aferradisses –acció-reacció... hòstia, que caic!– i els meus clivellats i ensangonats ulls entren dins una normalitat aparent. Entre naps i cols em costa pipellejar. Un xup-xup enrallentit divaga devers les meves tripes. Vaig en dièsel del barat –com no!–. Devers la boca de l'estómac puc sentir *inputs* d'alarma. I ara... què putes em passa?

Estic arreglat! Tinc una estranya tossina matinera. Em costa Déu i ajuda arrabassar-me les negroses fleumes que tinc cargolades prop de la meva glotis. Ànima de Judes, tozzo i estossego, pulmons enrabiats! Vermell com un llucet, mancat d'oxigen, m'ennuego. D'afegitó, perd el món de vista. Incontrolat, fruit de l'esforç, em surt pels darreres un pet bufat desvergonyit i llibertí. Quina llengota, paper de vidre, més bruta que porto! La llengua no té ossos i en trenca molts de grossos! Més que una llengua pareix, talment, una beata setmesona a les fosques a punt de pegar un bon cacauet. Em rento la barramenta. Sabó, fregall i pedra tosca toca goles. Arcades d'oi afemellades! Gargallejo i escupo. Quina sancada... pareix que han mort el verro! Més tossina remenamerdes interiors.

Em miro al mirall. Em torno a mirar, incrèdul. És estrany... Alguna cosa no va bé. No sóc capaç, pixafreda, d'endevinar el què. El malestar va en augment. Alguna cosa no sembla estar al seu lloc. Si fumés, pres per l'estrès, ara mateix calaria foc a un cigarret darrere l'altre. Però no... estic dessintonitzat. Em segueixo mirant. M'observo detingudament. Me palp i em pessigo. Això és la llufa! Ah que sí? Me pica una anca. Me la grato. L'angoixa i el desassossec me prenen vulgar ostatge. Això no és *sèrio*! M'afaito. Al cap i a la fi, no me'n queda d'altra... Com més ploraràs, més pixaràs!

M'ensumo les aixelles... Campi qui pugui! Em dutxo –quin remei?–. L'aigua teba rellisca trista sobre el meu cuir esblanqueït amb símptomes evidents de pell de gallina. El sabó s'empastifa amb

l'esponja, com la sobrassada sobre el pa, a sobre meu. Una altra ensabonada... escatada va, escatada ve. Més aigua teba que s'escapa fent remolins pel forat de l'abelló del plat dutxa. El cervell em rutlla neguitós en blanc i negre. No m'ho puc creure. Això no pot ser! De trasantó estic grillat. Ja he begut oli... ja!

Em preparo, esquarterell, el cafè amb llet. Segueixo xungo. Molt. Estic a la lluna... ulls fitats a un infinit imaginari. Hi sóc, però a la vegada no hi sóc. Amb la cullereta, remeno per refredar, sempre al contrari de les agulles del rellotge. Manies hipocondríiques psicotròpiques... Hi ha un remolí engolidor dins la tassa que em xucla. A xarrupades em bec el cafè amb llet. No em trobo a mi mateix. No valc ni la merda que cago...!

Convindria vestir-me... Seria un poc agosarat sortir al carrer en pilota picada. El meu *sex appeal* mal entès podria esdevenir una onada de suïcidis en cadena. Sortiria al telenotícies. És necessari...? Podria ser divertit i tot. Val... no pateixis; em vesteixo ja. Quin ridícul més cruel! Les xulles pneumàtiques pengen flàccides, aboldronades i divertides, arran del meu ventre pansit. Estic com un llum de ganxo i força preocupat, no vos ne rigueu de mi... és per estar-hi. De pedra marbre... diria jo. Això és molt trist i lamentable. Em vesteixo, a poc poc, no sigui cosa que em faci mal. A trams corporals.

És tard. He de partir escopetejat! La puta feina de merda! M'he de guanyar les garrofes. Cerc dintre les butxaques. No trobo res. Són buides! Estan foradades? Un llamp diví me baixa espadat per l'espinada. De sobte una llum engegadora i espiritual em mostra la resposta. Ja ho sé. Com m'ha pogut passar? Per què a mi...? Cinquanta sivelles de corretges forasteres apuntades a l'atur! Per què... per què m'ha succeït això? Guaita!... A mi!

Això és ben igual que aquell xuc de carbassa mànec de granera, més xulo que un vuit al revés, que ha fet un cagarro, així de gran, dins la piscina municipal i queda tan ample. Xusma! Jo... jo he perdut la meva alegria. I ara... i ara on collons la trobo? Cent mil llamps enrampats caiguin sobre d'un

pobre geperut empalmat! On és la meva alegria? És personal i intransferible! Tal volta, urpalluts, me l'han salpada. El banc... haurà executat la hipoteca? Tot pot ser... vos avís. Aneu amb compte amb mi! No em cerqueu les pessigolles! Perquè... si em busqueu i sou més grans que jo, segur que em trobareu amagat sota el llit. Me cago en les pudentes rates, bitxos de clavegueres, menjacapellans! Això ja passa de taca d'oli!

Bufaculs, escorcoll tots els racons rodons i quadriculats de casa meva. Vaig de bòlit. Sempre faig salat. No puc sortir al carrer fora l'alegria. Fora ella no sóc ningú ni sóc persona... vaig nuu! Insisteixo! Sota les catifes. Sota del sofà! Dins la caixa forta? Caixons, calaixos i calaixeres. Giragonses. Espirals siderals. Laberints farcits d'orgasmes pudents. Forats negres d'aigües tèrboles i fecals. Tercera dimensió histriònica. Dintre de la rentadora. Del rentavaixelles. A l'eixugadora. Dintre de la canonada de l'aigüera. Dins l'excusat? Fracàs total! Bramuls impotents d'una ànima en pena a punt d'embogir. Vaig de mal borràs!

Ja sóc al carrer. Trec el cap per darrere els traïdors caps de cantons. Miro al contenidor groc, al verd i al de colorins. Igual... l'han reciclada? A les papereres rovellades de la plaça. Pels estrets embornals del clavegueram. Demano a l'avi esportellat del quiosc que fa cabrioles i jutipiris exhibicionistes amb el seu barram postís. Prego a la veïna xafardera de l'entresòl. Interrogo el taxista aferrat. Parlo amb el ca del séc de l'onze i el de les dotze. Agafo, buscabregues, el cec per la pitrera, el sacso i l'amenajo. Em diu, afemellat i segur, mentint –com si no el conegués–, que ell no ha vist res. Bon profit li faci, doncs. Paraules! Xerrar per xerrar! Xiuxiuejo a l'orella del mim immòbil aguantaespelmes. Decepció i angúnia!

Converso amb el policia perdonavides. Em diu, botifler, que no l'embossi més. Em demana a veure si li vull tocar els collons amb la mà plana. I un be negre! –abans se'ls haurà de netejar amb benzina, per a que jo els hi toqui–. Circuli he dit, ase de quatre potes fora arega! Me l'hauran desnonada? Està de moda. No puc cercar més. N'estic fins al capdamunt!

Engego el cotxe. Abans d'obrir gas miro dins el cendrer. Ni llosques ni cendra –què esperaves trobar-hi si no fumo?–. Dins la guantera tampoc. Sota el meu seient, manco... Sols hi trobo un preservatiu mig podrit i ple d'infants morts que van amb patinet de pedals. Sota el seient del copilot, ni rastre... sols unes bragues de dubtosa procedència. Qui pet comana, merda espera! Se m'ha calat el cotxe. El puta *freno* de mà! Em fotrè una llet. Segur! El mòbil! Internet! «*Su búsqueda no ha dado resultado*». Oh... quaranta putes disfressades de monges de clausura! Frenada i esquivada del cavall, del gitano i de la galera. Ui... ha faltat molt poc! Hauria sigut un assassinat xenòfob. Un whatsapp al grup? Silenci! Dessabor i mala boca. Quin fàstic! Desesperació prostàtica d'incontinència urinària. Això és un no viure! Vigilo. Stop... Atura, pas de vianants! Senyor Déu meu, Jesucrist omnipotent... On és la meva puta alegria?

Arribo a la feina. Vaig tot passat de voltes. Amargat, no dono ni el bon dia...! Perquè... per quins set carros envelats ho he de fer? Els companys, acollonits, em miren de reüll, estranyats. Corralets de xiuxiuejos. Bandarres, em segueixen mirant. Ara fora dissimul. Es descollonen de mi. Segur, bledes solejades, que en saben qualque cosa. Hi estan involucrats? No estic per aguantar bromes de mal gust! Cerco més no trobo. Cerco... als calaixos de la meva taula, sobre l'escriptori, a la fotocopiadora, a l'arxiu, als banys de minusvàlids. Parlo amb el meu caporal. Pregunto. No en sap res. Em diu que me tranquil·litzi. Xafarderies d'oficina! No me'n queda d'altra! M'he de posar a fer feina d'una vegada. M'acomiaran?

No deixo de donar-hi voltes, a l'assumpte. Estic perdut dins un bucle fora porta i mal tancat. Un rum-rum em trepana el cervell. És l'hora d'esmorzar –un entrepà d'alegria, si us plau!–. S'han acabat? Un torpede a la meva línia de flotació! Per moments em trobo pitjor. Tinc febre? Diarrea? Ictus? De tot i més, potser. Una baixada de tensió? Una pujada de sucre? Un atac de pedres als ronyons? Mal de queixal? Igual sí... carallots! M'he begut el seny!

Avall, va, que fa baixada. Escorcoll de cervell. Faig un *trompo*! Violat, em reinicio. És l'hora de dinar? Som-hi, nois! No tinc gana. Estic preocupat. Acollonit. Com he pogut perdre l'alegria? Això és igual que perdre l'ombra que fa la meva persona. Més feina! No em puc concentrar ni controlar! La inèrcia em porta, vertiginosa. Són dos quarts de quatre. S'ha acabat per avui. Plego. Beu-te aquest ou, que l'altre es cou!

Cotxe... Gas a fondo! Cap a casa, as de bastos! Abans demano a l'oficina de trastos perduts. No hi ha sort. Seria rar. Returo. Demano a la caixera, enganavelles, del supermercat. Al banyut del guarda de seguretat. A l'estibador, tita fluixa, de mercaderies. A la netejadora. A la grossa dels congelats. A l'aparcacotxes romanès. A la màquina escurabutxaques. Al cavallet d'euro de l'entrada. Cadascú per on l'enfila. Per favor, si us plau, el llibre de reclamacions! Sac d'ossos, m'estic morint per moments. No vos faig pena... direu?

Sóc al gimnàs. Segueixo passat de voltes. Baldufa... aferraré els pistons i fondré la junta de la culata. L'adrenalina em circula sota l'efecte del alcohol i de les drogues. Borratxo? “¡Drogadito!”. Pregunto a la recepció. Em miren molt malament. Miro a la taquilla. Als vestidors. Escorcoll les màquines de força. La classe d'aeròbic. Tampoc...? Al professor de musculació. Al narcisista de torn. Al *gai* sadomasoquista. Al sac de boxa. A la sala de pilates amb pilotes. Desànim d'esperit! Vaig perdut pel món. Sóc una ànima en pena!

Un tomb per la casa de llumetes vermelles? Què putes! Anem-hi! Hi ha molta fosca al tuguri. Fito. M'atraco amb sigil i subtileza a la barra. Interrogo el cambrer pedòfil abusanenes. No en sap res. Alçaporro... mai en sap res. Alcohòlic afaitapagesos! La discreció és la norma de la casa. La casa, me la passo pel forro dels collons i la discreció... també! Un güisqui? De garrafa? Segur! Val..., sols un. Pregunto a les hostesses de l'amor pintades com a portes d'excusat. Abans, peatge sicilià. Convidada? Pagant Sant Pere canta! No em coneixen! És la primera vegada que em veuen. Serà possible? Mentideres peixateres! Sóc un zero a l'esquerra. Que mai he vingut a aquest antre de mala mort? Això

no pot ser mai! Arriba la *madam* guarnida dels *quinquis* pistolers del prostíbul. Justa la fusta! Nirvis! Sospites! Empentes! Males mirades! Els macarres sodomites, que no valen ni el pet d'una puta, són arribats armats de porres consoladores. Armaris atapeïts de músculs dopats fora gens de matèria grisa. Tocs i bufetades. Quin pet! Em foten a coll al carrer del brut. M'embruto tot... a dintre d'un bassiot. Cabrons de merda! Mal vos sortís un ull! Així en tindríeu tres!

Sóc a casa. Ja era hora! M'espeternego al sofà. Tinc el cos tibet. No deixa de fer contínues revinclades escaldades. Tics? Fa molta de calor. És la fricció de la sang quan circula per dintre les venes a tota llet. No em queda sang. Llet, tampoc. Engego l'aire enllaunat. L'angúnia em té preocupat. No em deixa ni tan sols respirar. Que has vist els retrats? Han transmutat i s'han esvaït tots el somriures de les fotografies. Rictus de *serietat* pertot arreu. M'esbuco a plom. Plors esmorteïts. Singlots en blanc i negre. Una cervesa? No em ve de gust. Sopar? No, putes! No em passa res pel canó de la papada. La televisió? Au idò... un *ratet* de teleescombraries no em farà mal. Vés per on... surt la trinca cantant:

Alegria, que és Festa Major.

Alegria, encetem la bota del racó.

Alegria, que és Festa Major.

Alegria, com cada any,

hem de matar el pollastre i posar xampany dins el porró.

Oh, Bon Jesuset... no em faltava res més! Ara aquests mastegatatxes fan conya de mi. Conya no... la befa, el cullerot i tota la vaixela xinesa sencera! Dutxa o suïcidi? No! M'obro les venes amb el comandament a distància? M'ho jugo als *xinos*? I jo què sé. N'estic molt tip!

Sóc al llit. Segueixo espitat. Vençut. Estomacat. No em puc adormir. Una píndola adormidora? El primer dia orfe d'alegria. Intent pensar. Intent passar de tot. Quan, com, on? I demà? Voltes i volades dins l'apallissat llit. Ulls de vidre. Badats com a plats. Pupilles dilatades. L'esperit alterat. L'ànima

més torta que un ganxo. Neguits. Són les dotze? Insomni permanent. He posat la directa. Estic traspalsat. Les dents em grinyolen. Eructes complicats. Pets desordenats. Bufes? Ja pots bufar, ja! Són les dues de la matinada. Remugo sota veu. En Sabina me saluda amb la seva cançó: «*Y tocaron las dos y las tres y las cuatro...*». Pors que floreixen. Ja no me queden més putes bens per contar. Tots són morts i escorxats. Una *paletilla* de be? Són les cinc. Pensaments obsessius. Cefalea horrible. Mal de ventre? Estic desbudellat. Són les sis. Repica el despertador desesperat. Tornem a començar!

No em puc alçar del llit. Els ossos em fan molt de mal. Tots. Des de quan tinc ossos? L'ànima ha tocat els dos. Rata que ha abandonat el vaixell. Segur. Ha fugit, covard! No sé on és. L'alegria tampoc sé on és. L'he perduda. L'he de trobar. És prou urgent. Prioritari! No sóc persona fora ella. Em donaré de baixa. Sóc un discapacitat. Una radiografia? Una ressonància? Psicòleg o psiquiatre? Alguna cosa he de fer, no...? No puc continuar d'aquesta forma. Ja ni m'aguanto els pets. Sóc una oliva pansida. Un pern rovellat. Un pixo de cavall.

Passo d'anar a fer feina. No estic en condicions, ni molt manco. Em quedaré al llit, engolit pel matalàs. Apallissat per la força centrífuga. Expulsat per la força centrípeta. Parlaré amb el xantatgista defensor del consumidor. Fotrè una denúncia a la Seguretat Social, per la inseguretat que ens dona. Això no pot ser! He de continuar cercant. No puc defallir. M'he d'alçar del llit. No puc! És un imant que em xucla. Truco a l'assegurança. Puta maquineta! A la fi un ésser humà. L'assegurança no cobreix aquest tipus de malalties. Diuen que dec els últims dos rebuts. Penjo, culpable. Atabalat, truco a la funerària. Altre cop la puta maquineta torrapipes. L'han incinerada? Enterrada? Un fèretre de segon cadàver. Una corona. «*Tus amigos no te olvidan*». Sí, ja... I què més? No saben, no contesten. L'has cagada, llaurador! Així va... aquest putrefacte país de migdiada, llonganissa i llet freda!

Fent estranyes cabrioles he caigut del llit. Quin puta esclat! Me sortirà un braverol? Llom amb col. Sóc un tarat desbaratat. Un pusil·lànime de carreres. Una titella fora fils. Un autònom desgraciat? Em donaré per inútil. D'inútil que sóc... no cobraré. Perduda l'alegria sóc un no-ningú. Ploro i bramo.

Necessito trobar-la. És qüestió de vida o mort! He perdut la identitat del meu carnet d'identitat. Vaig en negatiu. Números vermells. Sóc un cadàver amb cadira de rodes, «*ma non troppo*»! Estic quequejant. Faig jutipiris. Botifarres!

Estic intranquil. No m'havia passat mai, això. Qui menja hores caga rellotges! A la recerca de l'alegria perduda. Cridaré al xèrif Ripoll. Miro dins la paperera de l'ordinador. Sota el llit. Dins la gelera. Al traster. Dins el porquet vidriola. Demano al ionqui del tercer B. Al prostitut delicat dels excusats públics del segon A. Al *xapero* del primer primera. Segur que qualche *okupa* integrista me l'ha ocupada. Acceleració constant i progressiva de les constants vitals. Satèl·lit que borinoteja voltejant el meu cap de suro. Esquizofrènia salvatge del Carib! Un electre? Ca, barret! Un cop posats... no cal mirar prim. En parlar de culs, tothom riu.

He de fer memòria. És important. He de sucar el meu òrgan del pensar. Alzheimer? És eixut. Fora piles. Dubtes? Gratades desesperades de cap? Embogit, m'estiro els cabells. Aviat m'hauran de treure amb un cabasset al sol. He de gargallejar lleixiu. Una lavativa de gasoil? Diarrea! Esquitada de merda pertot arreu! He de sortir de casa meva. Em falta l'aire. M'ofego. No puc més! Prunes de mitjanit. Entrepà de ciurons. Xisclets de xiclets.

Peu al carrer, camino fora direcció. Deambulo com un fora sostre indigent. Vaig perdut. Aperduat? Faig ziga-zagues erràtiques. Depressiu? No, vaig gat. Estic aplanat. Hauré d'inflar. Necessito un ca ensumador, un detectiu privat. Fitxaré per a Alcohòlics Anònims, de franc. Segueixo caminant. Xiulo a un taxi. No s'atura. Com s'ha d'aturar, amb aqueixa cara de camallot torrat que porto? Esquirol de pedaç! Espero el bus. La gent s'allunya temorenc de mi. Sóc una mala bestiola. Un virus de laboratori xinès. Una ferida infectada. Un zombi atabalat. Amb la mort, tot s'acaba. El xofer em mira malament. No em deixa pujar. «*Quin cabró... quin cabró! Que el pengin de ses bosses i li cremin un colló!*» (Ossifar).

Una farmàcia. Estic salvat! Serà vera? Entro. Ave Maria Puríssima! El farmacèutic passa de mi. Ni *floris*. L'ajudanta és aliena al meu requeriment. Pedaleja i fa badalls. Li falta un bull. Sóc invisible? No. Insisteixo cranquejant i empipat. Escridasso. Que tindríeu qualche píndola? Xarop? Fórmula magistral? Orinal? Ni cas! Sóc transparent, de cel·lofana. L'insulto –cap de porc!–. Segur? Això mai falla. Em peso a la bàscula. M'he emmagrit vuit-cents grams. Tal volta el que pesa la meva alegria? Em miro al mirall. No em reconec. No recordo mai haver vist aquesta cara. La meva? Molt mala cara. La del dimoni ros de Capdepera.

Altre cop sóc al puto carrer. A fer milles s'ha dit! Ningú em diu bon dia. No em saluden, imbècils esquerps! Els cotxes no es returen al pas de vianants. Ni em toquen la botzina. No em veuen. Sóc invisible? Com si no hi fos? Vosaltres a *lo* vostre. No tingueu ànsia per mi, total! Una caserna de la Guàrdia Civil. Entraré. No puc perdre res. Ja ho he perdut tot. L'escomet. El Guàrdia Civil passa olímpicament de mi. Per què serà?

–Eh, on vas, “pitxilla brava”? Atura el carro. Amb mi no te posis xulo... –li dic!–. *¿Que... que no me entiende? ¿Tal ves...no habla usted catalán?* Puta sord malentenent. *¿Es bien hora pues de que lo aprenda!* Au idò, que et donin! *Si així lo quieres, així lo tindràs, cabeza de haba!* Val més vestir sants que despullar borratxos! Puta foraster..., avortament de Son Banya Beach!

Això està clar: o l'he perduda o me l'han pispada. Tant me'n refot! Alens profunds. Estic ventilant. Resignació! Tranquil·litat! Aleshores ja passo de tot. De l'alegria i de la mare que la va parir. Arri ruc, que vas de cap a casa. Com un senyor... em preparo un palo amb sifó. Espatarrat, em tiro en planxa sobre el sofà i engego la televisió. Ja ho diran. Sorpresaaa!:

Alegria, que és Festa Major.

Alegria, encetem la bota del racó.

Alegria, que és Festa Major.

Alegria, com cada any, hem de matar el

pollastre i posar xampany dins el porró.

Apa, anem-hi. Corre, vine, cuita, salta,

canta la cançó.

Tirulirulirulí, tiruliruliruló, avui matem el capó.

Tirulirulirulí, tiruliruliruló,

avui és Festa Major. (La Trinca)

Menja bé, caga fort i riu-te de la mort! Qui ho sap... Tal volta continuarà!

Stoneta

CATEGORIA JUVENIL

El jurat d'aquesta edició ha estat format per **Maria Dolors Febrer Bonnín i
Maria Mercè Campins Melis.**
S'hi han presentat un total de **36 narracions.**

UN MÓN DIFERENT

GABRIEL SERRALTA GUERRA

Premi per al cicle d'ESO

«Qualque pic has pensat... L'univers, no és massa estrany? Sempre fa la sensació que tot està controlat pel destí. Però per molt que ho pareixi, no tot el que sabem o veiem és correcte. I no perquè la nostra ment ens estigui enganant, sinó perquè l'univers no sempre és com toca».

—Molt bones! A mi em diuen GabriTell ("Gabri" ve a ser el primer nom, i "Tell" el segon). Visc a una vall als afores amb el meu cosí Eloy Guineu i el meu moix Lasky (que és 100% moix, per cert). Jo no sóc humà per complet, potser mig moix i mig humà, amb orelles caigudes; pèl de la cara blanca; pèl del cos color vermelló i una espessa i alçada coa blanca. De segur em puc considerar la persona més afortunada del món amb tot això.

Eren les 6:00 del capvespre. Aquell dia vaig haver de cuinar ràpidament perquè van venir uns familiars a menjar de forma inesperada. Venien de molt enfora i tenien molta gana. Quan vaig haver acabat estava rebentat, així que vaig sortir per aclarir-me un poc el cap. Aquella regió prop de la mar on

vivia era un espectacle, tenia a la vista els puigs que enrevoltaven la vall i les Muntanyes Gegants al fons.

Ja anava a tornar quan de sobte vaig veure aparèixer una pàl·lida llum blava per l'horitzó que provenia del fons de la depressió de darrere del Mont Ohtzoe, un puig que tot i tenir l'altura pròpia d'una muntanya no està considerat així per les seves característiques. És el més alt de tots els que es troben per aquí. Decidit, vaig emprendre el camí cap a allà.

Ja estava apropant-me a la llum mentre aquesta s'anava fent més intensa. Notava una necessitat cada vegada més potent d'atracar-m'hi... Un pic a dalt, a la fi vaig poder veure el que em "cridava": una corona blava decorada amb glifs estava aparentment feta d'uns materials raríssims, que no podria identificar; no pareixien del tot d'aquest món. Es trobava sobre una taula vella i estranya...

Tenia ganes d'acostar-m'hi i tocar-la, però em vaig reprimir. Tot d'una vaig sortir corrent en direcció a ca meva per contar el que havia trobat als meus companys i demanar-los que m'acompanyessin a veure-la. Ells, al principi, una vegada vaig haver arribat i els ho vaig haver explicat, pareixien alarmats. Però sóc persuasiu... ho sabíeu? Els vaig convèncer i tot d'una vàrem partir cap allà.

Vam partir pel camí de sempre, i la nit era impressionant. A aquelles hores sortien les criatures nocturnes i els fongs llançaven espores fluorescents... Si no era per les cuquetes de llum era per les espores que flotaven. Sense cap dubte, allà no hi faltava res.

Quan arribàrem res havia canviat, seguia la mateixa llum intensa d'abans. N'Eloy, en Lasky i jo, decidits, vam començar a baixar. Un potent vendaval es va aixecar, la llum seguia augmentant, igual que les meves ganes de tocar-la. No sé com les meves retines l'aguantaven. A pocs metres, per la seva lluminositat, allò ja pareixia una estrella; el vent que ens copejava de pertot i quasi ens va fer travelar, però no ens va detenir. Ja érem pràcticament devora de la corona, només quedava estirar un poc el braç,

cada vegada més i més a prop, i quan pareixia que allò faria l'explosió més potent del món, els nostres dits hi arribaren... i de sobte el vent es va aturar, la llum que ens enlluernava es va apagar de cop, i crec que vaig caure inconscient...

No tenia clar quant de temps havia passat, potser 10 minuts... 1 hora... o potser un dia sencer, qui sap. De tot d'una no vaig poder obrir els ulls, però una vegada ho vaig haver fet em vaig quedar atònit. Em trobava sobre... un sofà gegant? O això, o jo havia tornat molt més petit... Efectivament, allò pareixia un sofà en tota regla. A més, la tela pareixia envellida i aspra.

El que em va espantar és que al principi no vaig trobar ni en Lasky ni n'Eloy. «Eloy!», vaig cridar de tot d'una. «Eloy, Lasky! On sou?». No vaig rebre ninguna resposta, però vaig veure el cos mig humà mig guineu del meu cosí, ajagut a uns metres. «Sort que no t'ha passat res», vaig sospirar. «Has vist en Lasky? M'està començant a preocupar...». Però no vaig caure en què el meu cosí estava dormint com un tronc.

Aquell món era molt estrany, tot pareixia més “intens”, com si fos d'una altra dimensió... Vam passar dies intentant trobar en Lasky, però no donàvem amb ell.

Ja dúiem una setmana, alimentant-nos de petits insectes, i no aconseguíem sortir d'aquell enorme sofà.

Aquella nit semblava com les anteriors, incerta i freda. Però en un moment determinat vam sentir un renou estrany. Ens vàrem espantar bastant i vàrem veure com una silueta s'atracava a nosaltres, a poc a poc. No vam poder distingir-ne la cara al principi, però quan es va atracar el suficient vaig poder veure el que era... una espècie de rata amb la part davantera blanca, amb les orelles marrons i la resta del cos de color beix. La seva coa era molt peluda i no tenia extremitats per caminar; en canvi, flotava.

«Hola», va saludar. «No vos espanteu», va afegir, en veure la nostra expressió. «Podeu anomenar-me Raspites», va dir amb una veu clara i tranquil·litzadora. «Tu ets... GabriTell?», va dir-me. Com ho sabia? Així que li vaig dir, amb veu tremolosa: «Com ho saps...?». Se'n va riure, «Que com ho sé? *Pues n'Eloy i tu sou els herois de la llegenda. Acabàreu amb l'Urpes Peludes!*», estava atònit. Es referia a en Lasky amb Urpes Peludes? «No serà... en Lasky?», vaig preguntar. «També es coneix així», va contestar amb veu clara. «Ara permeteu-me que vos conti la meva experiència de la setmana passada...».

En Raspites estava fent la vigilància diària pel poblet on vivia. Tot era com cada dia, quan va veure aparèixer al cel una estela blava, un portal del qual queia lentament el que pareixia una bèstia gegant que aterraria a la plaça principal del poble. Ell ja sabia que això havia de passar algun dia, però... ara? Era com un volcà. Tu saps que algun dia farà erupció, però no t'imagines que passarà en una matinada qualsevol.

Va córrer desesperadament cap a la bèstia per intentar detenir-la abans de que despertés, però ja era massa tard. Una vegada en Raspites va haver arribat, va fer tot el possible per aturar allò que pareixia invencible; va ser una batalla demencial. Posava els seus poders al límit. Al cap i a la fi no va poder fer-hi front, i va sortir volant pels aires. Almenys va poder guanyar temps per a que els habitants escapessin. Només li quedava una alternativa, trobar els herois de la llegenda perquè restaressin la pau.

Després d'haver escoltat aquella història realment em vaig quedar confós... Per què en Lasky anava a fer una cosa així? Sempre havia estat un poc dolentot, però no era un monstre!

En Raspites es va quedar amb nosaltres, i al dia següent em varen sorgir moltes preguntes... En què consistia aquella llegenda?, així que li ho vaig demanar. Aquella pregunta, encara que no el va

sorprendre molt, el va fer dubtar. «Hi ha coses que no em correspon a mi contar-te. A més que no sé la història completa, ja que els meus padrins no van acabar de contar-me-la mai. Però en canvi...». Inesperadament, en Raspites s'elevà un metre del terra. Després d'un resplendor, el cel va ennegrir-se i de cop i volta d'en Raspites va sorgir una esfera d'energia, la qual una vegada va haver contactat amb la superfície va fer com una ona expansiva.

Vaig quedar atordit, i quan vaig poder obrir els ulls em vaig trobar davant una càpsula molt estranya de color carmesí. «Què es això?», vaig preguntar. «El que resoldrà els vostres dubtes», va respondre en Raspites, amb aire misteriós. «Eloy, faries els honors d'entrar aquí dins?». N'Eloy no es refiava massa d'aquell estrany aparell, però va acceptar. «La teva missió serà trobar un vell amic meu, l'anomenen la puça “Mite o realitat”, d'acord?», va dir en Raspites a n'Eloy. «D'acord, però... una puça?», va respondre estranyat. «Efectivament, ja que aniràs a la coa del teu cosí», va respondre en Raspites. «QUÈ?!», vam respondre alarmats els dos alhora. «A n'Eloy el faré nan amb la càpsula i entrarà a la teva coa peluda».

Ni jo ni el meu cosí ens sentíem massa segurs, però per algun motiu confiàvem en aquella espècie de rata. Una vegada preparats, les portes es varen tancar amb n'Eloy dins. A mi em va dir que m'ajagués sobre un tronc vell, i en un instant la càpsula es va encongir tant que ni la podia veure.

Encara que jo no sentia res a la meva coa, aquell transport es movia molt. Una vegada allà, n'Eloy en va sortir molt marejat i amb ganes de vomitar. Si ja era estrany per a ell trobar-se en un món que no era el seu, imagina sent tan petit com una formiga. De fons va sentir una veu greu però potent que li demanava «Estàs bé?». Era la d'en Raspites. Va contestar-li que sí, encara que no estava segur de si l'havia sentit. Tenia una missió, trobar aquella puça.

El camí era com un bosc de pèls blancs i suaus que deixaven passar la llum. Després de fer un parell de voltes n'Eloy es va adonar que s'havia perdut. Ara, com tornaria a la càpsula?

Ja estava començant a angoixar-se quan de sobte va sentir un renou darrere seu... Atemorit, es va girar lentament i es va trobar davant d'una puça quasi tan gran com ell. «Digue'm el teu nom i els teus motius ara mateix!», va dir la puça, ben seriosa; tant que el va intimidar i tot. «E-em diuen Eloy, la G-guineu», va tartamudejar. «I sóc aquí perquè en Raspites volia que et trobés», pareixia que dubtava. «I no t'ha dit per què?», va preguntar. Va intentar recordar-ho... Però realment no li ho havia dit. «No, no ho ha dit», va respondre. «Idò t'ho diré jo. Acompanya'm!», va finalitzar. I n'Eloy el va seguir.

La puça el va guiar fins a una espècie de volta i, a dins, hi havia un calder sobre una foguera. «Què és això?», va preguntar n'Eloy a la puça, la qual el va ignorar olímpicament. «En Raspites t'ha mencionat alguna llegenda?», va preguntar. «Sí... Per què ho demanes?», va preguntar n'Eloy. «Perquè ell volia que l'elegit veiés això...». I tot seguit va agafar una bosseta que duia amagada i va abocar una pols dins del calder. Mentre la puça feia la seva poció, n'Eloy va quedar reflexionant sobre la quantitat de coses que podria fer sent tan petit... Quan va acabar de posar l'últim ingredient, la puça va afegir un líquid inflamable i amb la flama una profunda veu va aparèixer del no-res, i va començar a xerrar:

«M-m-mo-molt bones... Si estàs escoltant la meua veu és perquè ets un dels elegits, i en Raspites t'ha duit dins la coa del teu cosí. Sé que teniu el cap ple de preguntes sense respostes, però l'únic que et puc dir és que la majoria d'elles les descobriràs pel camí. Ara te contaré la llegenda, i per què salvàreu el món del terrible Urpes Peludes.

Tot va començar fa cents d'anys... quan la inestabilitat entre els dos regnes d'aquells temps era dement... Tots coincidien en què si allò no acabava, ambdós acabarien sucumbint davant la destrucció. Per remeiar-ho van segellar un tractat de pau, a través d'una corona forjada, amb la unió

de materials dels dos regnes. Tot anava bé fins que un dia els dos regnes van ser conquerits per un dimoni. Quan les esperances estaven ja perdudes van aparèixer dos cavallers: GabriTTele i Erloyo, que el van vèncer i el van condemnar al món de les tenebres, duent la pau de nou. Però... com explica la profecia, aquest dimoni es reencarnarà i acabarà amb el que ha començat...

Vos desig la millor de les sorts, ja que de vosaltres tres depèn el destí dels dos regnes. Jo ja he acabat amb la meva m-mi-mi-mis-mis-ió-o-o...».

El foc i la veu es varen apagar alhora. N'Eloy no sabia descriure com se sentia. Si algú li hagués contat això, no s'ho hauria cregut. Però era cert, i ho tenia davant els nassos.

La puça tenia bona orientació, i el va guiar fins a la càpsula un altre pic. Els dos s'hi van ficar dins i en un instant la vaig veure tornar al seu *tamany*. «Ja sou aquí!», va dir feliçment en Raspites. «L'has trobat, no?», va contestar una altra veu. «Sí, som aquí i li he mostrat». Era la puça. Em feia la sensació de que m'ho perdia tot. «Mostrar el què? És que no ho entenc!». Entre els dos m'ho varen resumir tot. «...I això no ho podies haver contat abans?», vaig preguntar. Començava a estar cremat. «De veres? I qui dels dos ho hauria cregut, eh? Era necessari que ho veiéssiu vosaltres (o almenys un)», va dir en Raspites. I no li faltava raó.

N'Eloy pareixia pensatiu. «I ara què feim?», va preguntar. «Ara *lo* primordial és acabar amb l'Urpes Peludes», va contestar la puça. «I per això abans hem de trobar el Clauidor, que ens obri la Gran Porta i trobar la corona que el vencerà». Tenia por, però al mateix temps em sentia preparat. «Idò... Això es considera una aventura?», vaig preguntar amb emoció. «Sí, i crec que podríem començar a partir...», va dir en Raspites.

Durant uns dies vam estar caminant cap al temple abandonat on residia el Claidor. El camí dins del que cap era tranquil, però la puça pareixia cada pic més inquieta, i no pareixia que ningú més se n'adonés. «Què et passa?», li vaig preguntar. «No *esteim* segurs. El Clan ens persegueix... el Clan de les Urpes». Totes les mirades es van posar en ell, excepte en Raspites, que començava a enfadar-se. «No m'havies dit que se n'havien anat temporalment...?!», li va preguntar en Raspites. «Bé... Però d'alguna forma s'han assabentat de l'aparició de la bèstia». «Meam... Què és això d'un Clan que ens persegueix?!», vaig preguntar jo. «El Clan de les Urpes és una màfia que alaba aquest dimoni. Faran tot el possible per protegir-lo i detenir-nos», va contestar en Raspites. «En teoria se n'havien anat a un altre lloc per ordre del seu cap, però són per aquí, i hem d'anar alerta...».

No va passar molt de temps quan vàrem començar a sentir una presència. L'aire es tornava més feixuc, pareixia que alguna cosa s'atracava... Ja érem pràcticament devora del temple abandonat. Només quedava travessar un petit pont per arribar al temple, quan no sé d'on van sortir quatre figures: una era un rellotge d'arena gegant (o almenys per a nosaltres); una goma blanca d'esborrar (tenia pinta d'estar histèrica); una desgrapadora; i un ésser amb una caputxa que pareixia pertànyer al nostre regne. «On creieu que anau?», va dir aquell ésser, que pareixia ser el líder d'aquell grupet. «De veres creieu que arribaríeu a qualque banda? Què innocents!». En Raspites estava ple de ràbia. «No sabeu el que feis!», va cridar. «Que creieu que quan el dimoni acabi amb la conquesta vos mantindrà com a reis?», va preguntar enrabiad. «Es desfarà de vosaltres perquè ja no sereu més que una càrrega per a ell!». Però no l'escoltàvem. «No aconseguireu res per aquí... Així que si no vos importa, podríeu per favor de tornar per on heu vengut. O vos ho haurem de demanar a les males...? Vos record que estau enrevoltats». Tenia ganes de plorar per la impotència, no teníem altra alternativa... Però de sobte: «FUGIU!», va cridar la puça, que va pegar un gran bot i va desprendre un gas negre que els va atordir a

tots. «Guanyaré temps!», va dir. «Ja vos agafaré més endavant! Ara fugiu!». N'Eloy, en Raspites i jo vam fer el que ens demanava. Allò sí que era valor!

Això havia suposat un contratemps, però ara havíem de trobar una altra forma d'entrar al temple. Vam pensar en escalar els murs cap a un espai obert on poguéssim passar, però era massa alt. Ja estàvem desesperats quan en Raspites es va recordar d'una cosa que va aprendre fa molt de temps. Servia per teletransportar gent a grans altures, però es necessitaven dues coses importants: una plataforma magnètica i la plataforma de transport. Les peces es trobaven en aquella mateixa regió.

Vàrem passar una bona estona cercant-les i, després d'hores, per fi ho vàrem trobar tot. Una vegada muntat l'aparell en Raspites va dir: «Llestos?». Tots vàrem assentir, a lo que ell va anunciar: «Idò a la de 3... 2... 1...», però no va passar res. «Què dimonis ha passat?», va preguntar, confós. «Espera... AHH! El cable de corrent! No hi és...». Ara sí que estàvem perduts... «És això el que cercàveu?», va preguntar una veu al fons. Era la puça! Ja no estàvem perduts. «Al final els he perdut de vista», va comentar abans de que ningú li preguntés res. «Què. Partim?», va preguntar. «I tant que sí!», vam respondre tots alhora. I dit això, vàrem connectar el cable i encendre aquella màquina.

En un instant, aquella màquina em va teletransportar i vaig quedar tan a prop de la vorera del mur que per poc em no pega un atac al cor... Aquell temple, a part de fred, era molt tètric. En Raspites i jo érem els únics que teníem fred; la puça i n'Eloy pareixien indiferents a la temperatura. Vam baixar per unes escales improvisades i allà, davant nostre, hi havia el Cluidor, un ésser de fusta que quasi pareixia que no respirés... «Triau la clau que necessitau. Ja vos diré el preu respectiu...», va dir el Cluidor, amb una tètrica veu. «Jo sé quina és», es va avançar la puça. Va agafar una clau negra molt estranya. «Aquesta és especial. Per a aquesta no necessitau res que no tengueu ja...», va anunciar el

Claudidor. «Simplement una promesa. Mai la utilitzeu per a res que no sigui el correcte, ja que és només d'un sol ús...». Tots ho vàrem prometre, i acte seguit vàrem partir cap a la porta.

Un sol ús... I com sortiríem d'allà? «Però... si és de només un sol ús... com ho farem per sortir?», vaig demanar a la puça mentre caminàvem. En Raspites i n'Eloy també tenien el mateix dubte. «Amb la corona, òbviament. Té tant de poder que ens podrà treure d'allà, segur», va contestar la puça. «Però... com ha arribat aquesta corona allà, si a nosaltres ens va teletransportar damunt un sofà vell?», vaig preguntar. Era evident que aquesta pregunta no l'esperava, i va contestar evasivament: «Bé... és una corona màgica. D'alguna forma, segur... Eh, mira! Ja hem arribat!», i era cert. Estàvem enfront de la Gran Porta, que era en part un poc transparent. Agafàrem la clau, la ficàrem al pany i entràrem. Era un lloc fosc i borrós, però davant hi havia la llum que indicava on era la corona, dins una capsa. No m'ho creia. Per fi, després de tant de temps... Hi vaig anar corrents, però no m'esperava el que anava a trobar. Dins la capsa hi havia una bombeta. Havíem estat enganats tot aquest temps. Vaig sentir unes rialles i posteriorment una porta tancant-se de cop. «Era això el que cercaves?», va dir la puça rient entre dents; tenia la corona alçada. «TRAÏDOR!!», va cridar en Raspites. «Sempre has estat part del Clan de les Urpes! Ah que sí?». «Mmm... Es pot dir que sí», va respondre, amb un somriure a la cara, i acte seguit van sortir de darrere tots els integrants de la màfia. «Realment sou tan innocents com per creure que la corona es va teletransportar aquí per màgia?», va burlar-se. «Podria haver donat la corona al Senyor directament, un pic vaig haver anat a la coa del teu super-heroï per ordre teva, en lloc d'inventar-me tota aquesta història. Però vos tendria enmig com una molèstia...», li va dir a en Raspites, que bullia de ràbia. «I ara, si no és massa molèstia, hem de partir per donar aquest regal al nostre Senyor. Vos desig sort per tota l'eternitat que vos espera aquí. O potser encara teniu sort i vos moriu de gana abans d'això...», va concloure amb un somriure. «Jo confiava en tu!», va cridar en Raspites desesperat, mig

plorant. «Idò pitjor per a tu. Venga, va! No m'entretenguis, que se'm fa tard». Dit això, tots cinc se'n van anar.

Vaig plorar com no ho havia fet mai. Em sentia traït, abandonat, insultat, menyspreat, perdut, desesperat, decebut, impotent, i molt més; tot compactat en una mateixa emoció. Però sobretot em sentia dèbil... Ja no es podia fer res. En Raspites intentava tomar la porta com podia, però no hi havia manera. N'Eloy se'm va atracar. «Com et sents?», em va preguntar. «Com vols que em senti? He ficat la pota! No ho veus? M'han pres el pèl com a un nin petit...», vaig contestar, desesperat. N'Eloy pareixia pensatiu. «Idò no només te l'han pres a tu; també a mi, i a en Raspites. I això no vol dir que siguem uns inútils, simplement som persones que intentàvem fer el correcte». Però se'm va acudir una cosa. «Correcte... Vam prometre al Clauidor que faríem el correcte amb la clau. Potser...», la vaig fregar fort i de davall la pols que l'enrevoltava hi havia unes paraules dorades que posaven: «LA CLAU ETS TU». De sobte, es va aixecar una polsina i la clau va començar a brillar, i jo també! N'Eloy va agafar-me la mà i també va començar a brillar. Vaig aferrar en Raspites i va passar el mateix. «NOSALTRES SOM LA CLAU», vam dir alhora. I acte seguit, amb una suau empenta, vam tomar la porta com si fossin branques seques. «Nosaltres som la clau...», vaig xiuxiuejar. «La corona no té poder, només era el transport... No li servirà de res, al dimoni!», vaig dir, emocionat pel que havia descobert. La clau que duia a la mà s'havia dissolt enlaire en partícules brillants, sent absorbides per la pell de tots tres. «Què. Partim?», vaig preguntar, i tots vam assentir. «Pugeu tots damunt jo. Farem més via així», va dir en Raspites. Vam pujar els dos damunt ell, i sense donar-nos temps per preparar-nos, va sortir disparat.

El viatge va ser un espectacle, fins i tot més que quan passejava pels valls de la meva terra. Hauríem estat setmanes per recórrer tota aquella distància, però amb aquesta velocitat només unes hores.

Quan vàrem arribar al poble on es trobava l'Urpes Peludes el que vàrem trobar va ser horrible: les cases estaven totes en molt mal estat. La majoria de la població havia fugit, i la que no ho havia fet estava terroritzada pels soldats del Clan de les Urpes, que vigilaven cada moviment i no dubtarien en atacar si veien que qualcú feia el més mínim moviment sospitos. Sens dubte, el poble havia estat conquerit pel dimoni. Pel que pareixia, els cinc mafiosos tenien també un vehicle ràpid, ja que van arribar quasi al mateix temps que nosaltres.

Ja anaven a entregar la corona quan vam arribar a temps per cridar: «ATUREU-VOS!». La puça i els altres es van quedar bocabadats. «No m'havíeu dit que vos havíeu desfet d'ells?», va preguntar la bèstia gegant. Aquella no era la veu d'en Lasky... No, era el dimoni que l'havia posseït. «S-sí., en teoria sí. Com dimonis vos heu escapat? Aquella clau era de només un sol ús...!», va cridar la puça. «Era d'un sol ús per poder obrir portes, però no per ser utilitzada per fer el correcte», vaig dir-li. El dimoni pareixia confós, però es va limitar a cridar: «No sou més que uns inútils! Per aquest error mereixeu ser condemnats a la Xarxa». M'imaginava que devia ser alguna cosa terrible, per les seves súpliques i disculpes. I la bèstia va sospirar: «Feu alguna cosa útil i deteniu-los ara», va ordenar.

La batalla va començar amb el rellotge d'arena amb el seu primer atac, el qual consistia a girar-se cap per avall i paraitzar considerablement el temps per a nosaltres, per la qual cosa anàvem més lents (encara que ells anaven més ràpid, per a nosaltres). N'Eloy i en Raspites s'encarregaven com podien dels altres, per la qual cosa tenia via lliure. Vaig sortir corrents per tomar el rellotge i que restaurés el temps, però com una bala la puça es va tirar damunt jo. «No ets més que un nin aterrit. No tens res a fer!», va cridar. «Crec que em subestimes», li vaig contestar. Tenia la mà plena de la polsina iridescent i la hi vaig tirar als ulls. Això em va permetre guanyar temps, vaig empènyer amb totes meves forces, però pesava molt. Va venir n'Eloy, però havíem de fer via, no podíem deixar-lo tot sol

molt de temps. Vàrem sentir una veu que cridava: «Llevau-vos d'enmig!». En Raspites va passar volant i a la fi va tomar el rellotge.

La lluita va ser més fàcil després, però per molt que féssim el major dels nostres esforços estàvem en desavantatge. Ells eren cinc i sabien lluitar, mentre que nosaltres només érem tres i quasi ni sabíem alçar el puny. Al final ens van acabar immobilitzant entre els cinc. «Llàstima...», va dir l'Urpes Peludes. «Més sort el pròxim pic. I ara, que qualcú em passi la meva corona...». «LASKY!», vaig cridar desesperat. «Sé que encara ets allà. Per favor, desperta! LASKY!!».

Aquell lloc era molt estrany, pareixia que s'havia despertat d'un somni. En Lasky es trobava a un lloc completament blanc. Al fons hi havia una criatura vermella molt robusta. Va atracar-s'hi i se'n va adonar de que tenia banyes. «Mira qui s'ha aixecat per fi!», va saludar amb una veu molt greu. «Ja vaig saludar així un pic a qualcú amb la teva sang», va dir somrient. «Col·laboraràs amb jo o hauré d'avançar tot sol?», li va preguntar. Ja sabia de què xerrava; ho havia somiat tot a través dels seus ulls. «Em sap greu, però t'he de dir que no. Estimo la meva família i no renunciaria mai a ella per res», va contestar en Lasky. «Idò has triat la mort, no?», va preguntar. La veritat és que ho preferia abans que ser còmplice d'allò. «Quina llàstima... hauríem estat bons companys...». Va avançar cap a ell i el va agafar per estrangular-lo. Ell sabia que no podia fugir a ninguna part, era a la seva ment. Ja anava a rendir-se quan va veure el forat d'un pany al ventre del dimoni. Sentia el ressò de dues veus que el cridaven, eren inconfusibles: els seus amics. Però hi havia unes paraules que es repetien en cada ressò que sentia: «La clau ets tu...». Aquell dimoni tenia un punt dèbil. De sobte va sentir un pes a la seva coa: era la clau! «E-et c-creus in-venc-cib-le...?», va xiuxiuejar en Lasky. «Això és el que et preocupa?», va preguntar rient el dimoni. «N-n-no..., p-però pots-se-r a t-tu s-s-sí», i acte seguit va agafar la clau, la va clavar al ventre del dimoni i la va girar.

L'Urpes Peludes, en un instant es va posar extremadament pàl·lid i va començar a desintegrar-se com cendra. Els del Clan, acovardits, ens van deixar i van sortir corrents, igual que els soldats, però aquests cinc van ser acorralats pels ciutadans, que molt emprenyats van sortir amb torxes i tot. Per molt hàbils que fossin no podien fer res davant tota aquella multitud i van ser capturats. Baix la cendra es movia una figura. Vaig sortir corrents. Tenia la certesa de que era en Lasky, que tot d'una es va compondre. Li vaig fer una abraçada, i seguidament també el van abraçar n'Eloy i per últim en Raspites. Per fi havíem vençut aquell horrible ésser per sempre, tots plegats.

Els dies següents van ser per reconstruir la pau. Els mafiosos van ser condemnats a presó d'alta seguretat. Es va anar a cercar els ciutadans que havien fugit per anunciar-los que la pau havia tornat. Vàrem passar molt de temps arreglant tot el que havia estat destruït, i quan per fi ho vàrem haver aconseguit ens vàrem sentir com si ens haguéssim llevat un gran pes de damunt.

Ja era l'hora de la tornada. En Raspites estava preparant la corona per tornar en el mateix moment que vàrem partir. «He programat la corona de les vostres terres per a que una vegada sortigueu tots s'autodestruïxi. És necessari assegurar-nos de que no es colarà pus mai més ningú per aquí». Tot d'una vaig entendre el preu que tendria aquella decisió. «Però... Això significa que mai més ens tornarem a veure?», vaig preguntar-li. «Em sap greu dir-te que sí». Una vegada va haver acabat de programar-la, aquesta va començar a brillar i els seus glifs es van posar de color daurat. «Qui va primer?», va preguntar el batle del poble. «MOU...», va miolar en Lasky (el qual en el seu idioma volia dir que ell s'oferia). Va donar les gràcies a tothom. Acte seguit va tocar la corona, i amb un flaix va desaparèixer. Tots varen aplaudir. Després li tocava a n'Eloy, que va agrair tota la generositat i hospitalitat del poble, es va acomiadar d'en Raspites i va dir-me: «T'esper a l'altre món», i amb una reverència va tocar la corona i va desaparèixer. Tots aplaudien fort. Ara només quedava jo. «Bé... ha estat una divertida experiència, ah que sí?», vaig dir a en Raspites. «Gràcies», va dir-me. «Sense tu no

hauríem acabat amb el dimoni que assolava el cos del teu moix. Tu eres la clau per la qual el teu moix ha lluitat arriscant la seva pròpia vida». Clarament, li vaig contestar: «No, nosaltres, tots, som la clau». Li vaig fer una abraçada i el poble va aplaudir. Era l'hora, estava preparat. Vaig atracar-me i amb la punta dels dits vaig tocar la corona.

Va ser com un llamp, vaig sortir disparat un parell de metres més enfora de la corona, i pocs segons després aquesta va fer una forta explosió: havia estat destruïda. Aleshores vam aparèixer quasi en el mateix moment en què havíem partit. Res havia canviat, tot seguia amb la mateixa foscor de la nit en què ho vàrem haver deixat. Vaig veure el meu cosí i el meu moix al fons, anant a cases. Corrent, vaig anar cap a ells. Només quedava arribar a casa i descansar com no ho havíem fet en molt de temps.

GabriTell

CAIGUTS DEL CEL

XAVIER MIGUEL MARTÍ

Premi per al cicle de Batxiller

Aquesta és la història sobre l'inevitable destí.

Aquesta és la història d'una intrepidant amistat.

Aquesta és la història d'un indestructible llaç.

Aquesta és la meva història, i així comença...

Em dic Ares. Visc en el regne de les 3 torres, l'únic regne que va quedar aixecat passades les guerres d'antany, que van destrossar el planeta. Per això, el primer rei del regne ens va confinar en els cels amb la seva màgia, va aixecar illes de la terra i les va fer autosostenibles. Ens va proveir d'uns ocells amics, gràcies als quals podríem desplaçar-nos pel cel muntats en el seu llom i cada any els vint joves amb millors aptituds realitzen una prova per a poder volar lliurement amb el seu company. Però, el rei ens incapacitaria poder tornar a terra mitjançant una capa de densos núvols que eren impenetrables, o això creia.

—Ei, desperta ja, gandul! —és una veu aguda i familiar, vaig pensar, mentre obria els ulls.

—Venga! Arribaràs tard a la prova!

M'incorporo instantàniament en escoltar aquestes paraules —és veritat. Avui a la fi ha arribat el dia que havia estat esperant durant anys. A la fi em presentaria a la gran prova i, si la passava, em seria atorgat l'honor de poder volar lliurement al costat de Recon, el meu fidel ocell, vaig pensar—.

—Gràcies per despertar-me, Nath. No sé com he pogut perdre-m'ho, gairebé. Si arribo tard, ja saps que encara hi ha sobres del que vaig cuinar ahir —vaig fer un petó al front a la meva germana, vaig agafar la meva motxilla i vaig sortir corrents de la nostra casa. Vivíem sols des de feia temps, ja ens hi havíem acostumat. Nath, malgrat tenir 11 anys, havia madurat molt en poc temps i jo en el fons del meu ser sentia que havia deixat que carregués amb massa.

Una vegada fora, com de costum, em meravellà l'increïble paisatge que se cernia davant els meus ulls: les illes flotants, la gran cascada que deixava caure l'aigua just al costat de la meva casa, el pont que unia la petita illa flotant on residíem amb el gran poble. Tot aquest paisatge en conjunt causava una gran impressió, el veïssis una vegada o un milió de vegades. De fet, tot el regne de les 3 torres era un paisatge de fantasia.

Vaig creuar el pont. Aquest estava fet de fusta arcaica i d'ell penjaven unes plantes enfiladisses les quals li donaven un aspecte preciós. Aquest no era molt llarg, així que aviat vaig arribar al poble. Allà m'esperava Daila, una molt bona amiga que anava a fer l'examen al costat del meu.

—Arribes tard, Ares! —em va cridar—. Com de costum, solc arribar tard. Corre, no vull que siguem els últims! —em va estirar de la màniga i va arrencar a córrer cap al lloc de l'examen, estirant de mi.

—Falta algú dels que han de presentar-se a la prova?! —va cridar la capitana encarregada aquest any de l'esdeveniment.

—Sí! Nosaltres! —vaig cridar a tot pulmó des de la llunyania—. Perdoneu per l'espera —diguérem Daila i jo a l'uníson mentre ens assèiem.

—Bé, ara que hi sou tots. Com ja sabeu, dels vint que sou aquí, només cinc obtindreu el permís de vol lliure. Ja heu passat per proves similars, però aquesta és la decisiva. Falleu i haureu de passar un altre any a l'acadèmia. Ara, responeu amb ímpetu: esteu llestos per a volar?!

—Sí!! —aquesta va ser l'òbvia resposta de tots.

—Llavors, salteu i al costat dels vostres ocells trobeu els cinc gerros amagats. Qui en trobi un que me'l porti. Aquesta persona aprovarà instantàniament.

Tots saltàrem al buit i els nostres ocells ens van recollir i començàrem una cerca que podria durar tot el dia. Van passar dues hores fins que es va escoltar el primer xiulet, en senyal que algú ja havia passat la prova.

—Escolta, Ares! Ja he buscat per allí, no perdis el temps! —em va cridar Daila des de damunt meva.

Jo la vaig mirar i, sorprès, vaig veure com tot el cel es tornava roig a una velocitat tremenda. Vaig volar cap a ella, però de cop tot es va enfosquir. Només vaig sentir el seu crit, vaig allargar la mà en un intent inútil d'aconseguir alguna cosa que no podia veure i després només vaig sentir l'aire colpejant el meu cos degut a la caiguda lliure. La meva consciència es va esvaïr de cop.

Em vaig despertar a causa d'uns estranys sorolls. Vaig obrir els ulls i em vaig veure tancat en una gàbia de fusta al costat de Recon. A l'exterior de la gàbia hi havia uns éssers amb forma humana però de cap desproporcionadament més gran. El seu rostre era blanquinós i no entenia quin dialecte

parlaven. Ens observaven i a les seves mans s'albiraven uns utensilis similars a un matxet. Malgrat això, vaig tractar de mantenir la calma.

Una vegada reconegut l'entorn vaig recordar el que havia passat abans de desmaiar-me i no vaig trigar a preguntar-me diversos fets, com ara: estava sota els núvols? Com havia sobreviscut a la caiguda? On era Dalia, que es trobava prop meu durant aquest estrany succés? I més preguntes innecessàries de recordar.

Vaig sentir una sensació de fred i això em va fer veure que la meva roba estava mullada, així que ja m'imaginava que hauria sobreviscut gràcies a haver caigut sobre l'aigua. Passada una estona vaig tractar de parlar amb un dels éssers. No ens entenguérem i les seves mirades tampoc em transmetien cap tipus de confiança. No vaig tornar a realitzar cap acció fins a la nit, quan vaig veure que tots ja estaven en unes petites cabanyes on segurament dormien. Vaig aprofitar la seva absència per a escapolar-me d'entre els barrots. Una vegada fora vaig dir a Recon que m'esperés allí, que de seguida tornaria amb una manera de treure'l. Lentament vaig observar a través de les finestres de les cabanyes per a descobrir si hi havia alguna forma no sorollosa de treure'l d'allà. Em vaig introduir sigilosament en cadascuna de les poques cabanyes que hi havia, sense èxit; només quedava l'opció de trencar la gàbia. Vaig robar una d'aquestes armes que tenien i vaig anar cap a Recon. Abans d'alliberar-lo li vaig dir que es preparés per a alçar el vol, perquè segurament despertaria aquests éssers. L'ocell va assentir en senyal d'enteniment i jo em vaig disposar a trencar la gàbia. Recon va sortir i alçàrem el vol en direcció a un bosc que havia divisat prèviament, allunyant-nos d'aquests humanoides que, vulguis que no, semblaven perillosos. Volàrem una estona entre la foscor, però finalment ens posàrem sobre la branca d'un gran arbre i allà descansàrem.

Em vaig despertar a trenc d'alba. Recon estava observant-me esperant que decidís quin seria el nostre pròxim pas.

—Hem de buscar Dalia. Segurament devem ser a prop, perquè estàvem junts en el moment de l'incident. Després de trobar-la volarem cap a casa. Però abans de tot veurem si hi ha algun fruit que puguem menjar o alguna cosa;estic famolenc —ens vam disposar a descendir de l'arbre i a buscar aliment. Amb sort trobarem una pomera repleta, vam menjar el necessari i ens n'emportarem un parell més per si de cas. La resta del dia el passarem buscant Dalia, donant veus, volant, però sense cap mena d'èxit. Finalment, una vegada es va haver enfosquit i ja estàvem exhaustos, decidírem asseure'ns en un racó del bosc que ens va semblar segur i descansàrem. Aquella nit vaig tenir un somni estrany:

Estava envoltat d'uns éssers petits i rodons, amb dos ulls enormes i unes curtes extremitats. Saltaven al meu voltant i malgrat no tenir boca em parlaven i em deien «Tu has de ser l'altre enviat dels ifrits. El destí s'ha de realitzar... el destí ha...». A mesura que repetien aquestes paraules la imatge d'ells i el so de les seves paraules es desvania. Em vaig despertar una mica endormiscat, amb la sensació que això no havia estat un simple somni, que aquest era una peça clau en els fets ocorreguts recentment, i era conscient que havia d'arribar al final d'això. Alguna cosa dins meu em deia que si feia cas a allò somiat podria retrobar-me molt aviat amb Dalia i, sincerament, mai abans havia sentit tal necessitat de veure-la. Era una estranya sensació però vaig decidir ignorar-la.

Em vaig aixecar i vaig saludar Recon.

—M'alegro de veure't animat, campió! —li vaig dir, acariciant-li el cap—. Continuem buscant-la.

Partírem de seguida, ja que malgrat tenir una classe de pista no sabia exactament què havíem de fer, així que la buscaria per si de cas sonava la campana.

Aquest dia de búsqueda va passar sense pena ni glòria; no va haver-hi res destacable fins a la nit, on aquesta vegada vaig decidir encendre una foguera i em vaig quedar mirant-la. El foc em va hipnotitzar i en passar una estona d'estar-lo observant se'm van tornar a aparèixer aquests éssers.

—El teu destí ha de realitzar-se, com es conta en la vella escriptura de la gran roca. Has de complir la teva part; ella ja està començant la seva. —aquesta vegada vaig poder escoltar-ho tot. Per sorpresa meva, fins i tot vaig poder contestar-los, encara que fóra per a una simple pregunta.

—Quina pedra?

—Tu ho saps: Que el teu cor et guiï en aquest camí—. Després d'aquestes paraules el meu estat hipnòtic va desaparèixer i vaig sentir un pressentiment. Instintivament, vaig despertar Recon i li vaig dir:

—Anem— vaig decidir, abans de començar a córrer. Semblava que no sabia on anava, perquè donava girs molt bruscos. Però després d'una intensa carrera vaig arribar. Al meu enfront es prestava un monòlit, brut, polsós i fins i tot amb una mica de molsa.

—Recon, aleteja sobre aquesta gran pedra, si us plau. Vull que no tingui pols, hi ha alguna cosa que haig de fer —l'ocell va aletejar amb les seves ales, de tal forma que un núvol de pols es va alçar per l'aire, i una vegada dissipada aquesta es va fer visible el que buscava. En l'estructura pètria es veia una escriptura tallada i a més a sota es podien visualitzar dos buits en forma de mà: un de més gran, corresponent a una mà dreta; i un altre més petit, corresponent a una mà esquerra. Vaig començar a llegir l'inscrit que contenia:

“La història d'aquest món es basa en el caos, de nou. Aquestes innocents terres s'enfrontaran a un infern quan arribin els caiguts del cel. Aquesta arribada pot portar a la destrucció d'aquests erms, però pot evitar-se; és més, ha de ser evitada. Els caiguts seran ifrits, descendents de l'antic déu Ifrit, el que els allunyà d'aquestes terres. Si aquests compleixen amb el seu destí aquestes terres seran salvades. En cas contrari, tot es fondrà en un fred infinit a causa de la fúria de Leviathan, segant qualsevol vida al seu pas, deixant després d'ell un immens buit que només s'omplirà amb les ànimes dels caiguts en aquesta catàstrofe”.

En acabar de llegir tal profecia vaig caure de genolls, vaig sentir que el món em queia damunt.

—De mi depenen munts de vides, inclosa la de Dalia... A més, què és això que sóc descendent d'un déu?! El meu destí? Què haig de fer? —tenia massa preguntes mancades de resposta, i havia caigut pres de la desesperació. Però en aquell moment Recon va recolzar el seu cap a la meva espatlla. Ell era conscient que això sempre m'havia fet sentir segur des de la mort de ma mare. En aquest moment vaig recuperar la compostura.

—Gràcies. Ets el millor. Sempre m'acompanyes en els pitjors moments —li vaig dir, mentre l'abraçava.

Passada aquesta abraçada carregada de sentiments em vaig separar del meu amic i en silenci vaig mirar la roca i vaig decidir intentar posar la meva mà dreta en el buit. Instantàniament tot es va tornar fosc, sentia els meus peus humits. Estava en una planícia negra, coberta d'una fina capa d'aigua i enfront de mi la vaig veure. Allà hi havia Dalia, girada d'esquena. Vaig estendre la meva mà, vaig córrer cap a ella i malgrat que estava quieta no aconseguia apropar-m'hi; la distància entre tots dos no minorava. Ella es va girar i va començar a parlar. Jo em vaig parar i vaig escoltar el que em deia:

—Aviat ens trobarem. Segueix el camí del teu cor i porta el collaret. Salvarem aquest món i tornarem junts a casa —em va somriure dolçament. Es va girar i es va esvaïr mentre jo només vaig poder pronunciar el seu nom en un crit ofegat.

De cop tornava a ser en el mateix lloc d'abans, juntament amb Recon. Em vaig mirar la mà dreta i vaig observar el collaret que compartíem tots dos. Era una gemma preciosa que en el nostre regne es deia que havia estat imbuïda en foc pel primer rei. Aquestes pedres eren molt escasses i nosaltres de petits trobem dos collarets amb aquestes. Jo, en incomodar-me portar-lo en el coll, me'l vaig lligar a la mà a manera de polsera. Vaig respirar profundament i vaig trigar un instant a decidir-me, encara que ja estava tot triat des del passat, sense importar la meva opinió.

—És hora de partir. El destí ens crida i poc li importa el que nosaltres vulguem.

Em vaig muntar al seu llom i, per a la meva sorpresa, davant meu vaig poder percebre un camí eteri. Vaig decidir seguir-lo a través del cel per a anar més ràpid.

—Anem!! —així van començar els passos que ens portaven al final.

Passaren 3 dies i 3 nits, en els quals només paràrem a beure aigua i a alimentar-nos de fruites que trobàvem en aquest bosc que semblava inacabable. Just en aquest moment vaig avistar un color diferent en l'horitzó.

—Eh, Recon! Ja arribem a una nova destinació!! —malgrat l'avistament en aquest moment trigàrem encara mitja hora a aconseguir arribar a aquest lloc.

—Un desert?! Em moro de calor.

—Ajuda!!! —una veu aguda va sonar prop demanant auxili i m'afanyí a acostar-m'hi des del cel. Allí vaig veure una petita criatura envoltada per una classe d'éssers aràcnids de la grandària d'un gos gran.

—Recon, atraca'm fins damunt ell i prepara't per a recollir-nos —l'ésser alat em va portar on li vaig demanar i jo, sense pensar-ho, em vaig llançar des de les altures sobre un d'aquests éssers, aterrant a la seva esquena i deixant-lo malferit a causa de l'impacte.

—Corre, vine amb mi! —vaig cridar al diminut ser i aquest va saltar als meus braços. Una vegada va ser amb mi, vaig arrencar a córrer mentre aquests monstres ens seguien de molt a prop.

—Recon! És la teva hora, campió! No em ve de gust ser aliment de bestioles! —tot seguit Recon em va recollir amb les seves urpes i em va alçar enlaire.

—Fiu... —vaig dir, eixugant-me la suor del front amb el braç que no sostenia l'ésser—. Salvats pels pèls! Recon, allà hi ha una muntanya. Sembla segura. Baixa'ns fins allà. —ens hi va baixar i després d'un ampli sospir em vaig asseure perquè havia perdut tota l'energia que l'adrenalina del moment m'havia atorgat i em vaig dirigir al petit ser. Em resultava familiar.

—Què ha passat? I... qui ets? —l'ésser es va acostar a mi i em va contestar.

—Em dic Wix i sóc un esperit del bosc. Gràcies per haver-me salvat. Et dec la vida, Ares.

—Com saps el meu nom? —vaig qüestionar, intrigat i alhora impactat.

—Fa poc que ens vam veure, no em recordes? —després d'aquestes paraules em vaig adonar: ell era un dels éssers del somni i de l'aparició.

—Sí! Ara et recordo! Però, què és això d'esperit del bosc? Si ets del bosc, què feies aquí?

—De fet, em vaig escapar del bosc amb intenció de trobar-te a tu o a l'altra caiguda del cel per a ajudar-vos i al final m'has ajudat tu. Mira les ironies de la vida.

—Saps alguna cosa de Dalia? On es troba? Està bé? L'acompanya el seu ocell? —vaig demanar, en un instant d'alteració.

—Comença per calmar-te. Sé tan poc d'ella com tu. No se'm va encomanar a jo guiar-la cap a la pedra.

—Ella va ser a la mateixa pedra que jo? I com és que no em va esperar?

—Segurament perquè sabia que si us retrobàveu tornaríeu a la vostra llar sense dubtar-ho —jo em disposava a protestar, però les meves paraules no eren millor que el silenci, així que vaig acabar preferint callar a parlar. Després d'un instant d'incòmode silenci Wix es va pronunciar.

—Has de continuar amb el teu viatge. El Leviathan gèlid s'acosta i vosaltres sou la nostra única esperança. I ja estàs a prop del lloc corresponent a la trobada final. Hi hem d'anar. Jo t'hi acompanyaré.

Anava a interrompre'l però ell va imposar la seva decisió d'acabar de parlar.

—Hi aniré, comparteixis la idea o no.

No vaig voler rebatre la seva decisió. La seva manera de parlar havia estat tan convincent que no vaig dir res més sobre aquest tema.

—Partim, doncs. Recon ens hi durà.

El camí eteri ja no podia percebre's, així que seguïrem les indicacions de Wix fins arribar a un cràter enorme.

—És aquí. A aquest lloc li diem El Límit del Món. D'ara endavant no s'hi pot anar, perquè continua havent-hi conseqüències de les guerres d'antany —mentre Wix parlava jo observava els voltants i vaig detectar una figura femenina. Era Dalia.

—Da... —Wix em va manar callar quan anava a cridar-la.

—No la molestis, després us reunireu; ella està centrada en el que s'aveïna. Pren-ne exemple i prepara't —jo sense saber què fer em vaig asseure a esperar. Després d'uns minuts que van semblar una eternitat vaig començar a qüestionar-me fets: Com m'enfrontaria al Leviathan gèlid? Com era aquest? Era gran? Petit? Ràpid? Lent? No tenia cap informació ni cap mètode de defensa. Però aviat no vaig haver de pensar més en res d'això. D'un instant a un altre vaig sentir un augment de la pressió en l'ambient.

—Ha arribat —va dir Wix.

—Ho sé —em vaig aixecar i el vaig observar. Era semblant a una serp gegant, amb ales de drac i d'una grandària major que els edificis més grans de la ciutat. Emetia una aura gèlida a causa d'estar cobert del que semblaven ser caràmbans.

—El Leviathan es postra davant nosaltres i hem de derrotar-lo —vaig dir, però ni tan sols tenia una arma.

Després d'uns instants de quietud, la bèstia va fer el seu primer moviment, es va dirigir a atacar Dalia. Però ella, sense immutar-se, va alçar la mà i d'aquesta va sortir disparat un feix de foc que va fer retrocedir el monstre. Aquest va tractar d'insistir en l'atac però a causa del feix no va poder aconseguir-ho. Aquesta contrarietat li va fer fixar un altre blanc, aleshores es va dirigir amb velocitat cap a mi, o això semblava. Però per a qui anava era a per Wix. Aleshores jo em vaig llençar cap al petit ser i el vaig aferrar entre els meus braços en una acrobàcia que, per molt poc, ens va permetre esquivar el monstre.

—Dalia, segueix amb aquesta ràfega que li estàs llençant! —vaig cridar a tot pulmó—. Recon, Wix i jo el distraurem! —vaig anunciar mentre em pujava a Recon.

Alçàrem el vol i el Leviathan va començar a perseguir-nos. El teníem just darrere tot el temps, fóssim a l'esquerra, a la dreta, a baix, a dalt; per tots costats ens seguia, aferrat a nosaltres. Literalment la mort estava a la meva esquena i l'única cosa que podia fer era entretenir-la, no podia allunyar-me d'aquesta mort perquè m'arriscava al fet que anés a per Dalia, i volia que ella visqués, encara que fos a costa de la meva vida, si era necessari. Seguïrem esquivant-lo durant uns breus instants fins que va obrir la boca i va llançar una ona gelada, la qual ens va fer caure. La caiguda va ser contundent. En incorporar-me el monstre estava lluny de nosaltres. Wix seguia amb mi i Recon estava uns metres a la meva esquerra. Jo estava totalment indefens i vaig començar a veure com el Leviathan s'acostava veloçment a mi. Malgrat la seva velocitat, per a mi va ser com una vida de llarg; el temps va transcórrer lent i em va donar temps a llançar Wix lluny de mi, a tancar els ulls i a assumir que havia arribat la meva hora. Vaig pensar que si aquest era el capritx del destí havia d'acceptar-ho, em vaig convèncer d'això, i amb els ulls tancats vaig dir les que pensava que serien les meves últimes paraules:

—Recon, Dalia. Cuideu-vos. Us estim.

L'impacte no trigaria a arribar, però amb els ulls tancats era fins i tot més llarg el temps transcorregut, així que vaig obrir els meus ulls sols per veure la boca de Leviathan gairebé damunt meva i Recon colpejant-lo des del costat esquerre i evitant que em ferís. Després d'això, a causa de la velocitat que havia adquirit Leviathan, vaig sortir disparat uns metres més lluny sense poder veure què ocorria. Em vaig aixecar com vaig poder i vaig escoltar una veu profunda i malèfica.

—Ocell inútil! —era el monstre que va insultar Recon.

—No l'insultis! —vaig cridar, dominat per la ràbia que em va transmetre escoltar això. Aquesta mateixa ràbia es va fondre per tot el meu cos i després la meva mà va començar a brillar, específicament a la zona on tènia el collaret. De sobte una mar de flames va començar a emergir de mi. Aquestes flames es van unir al feix de Dalia, destruint el monstre, i acabant amb tot això.

Va començar a ploure, malgrat l'absència de núvols. Em vaig disposar a mirar al cel. La ràbia es va esfumar del meu interior i jo tornava a estar en el meu estat normal. Vaig somriure pensant que ja havia acabat tot, però de sobte vaig veure caure del cel un objecte lentament. Aquest va aterrar al sòl, i vaig abaixar la mirada per veure una ploma. De cop van començar a brollar llàgrimes dels meus ulls, perquè acabava d'adonar-me del que havia passat: el meu millor amic havia mort per salvar-me la vida. Aleshores vaig caure de genolls i vaig colpejar el terra amb tots dos punys, vaig cridar amb tota la meva ànima, la qual acabava de trencar-se. Wix i Dalia van decidir deixar-me sol un moment. Es veia que ho necessitava.

Passats uns instants vaig aixecar la mirada per a descobrir que la pluja havia cessat i que davant meu hi havia Dalia. Vaig tractar de parlar, però no em va deixar. Va posar el seu dit índex sobre els meus llavis, es va agenollar davant el meu i em va dir:

—Ara sí que es veuen les teves llàgrimes. Feia anys que no en deixaves anar ni una —mentre deia això em va assecar les que hi havia en el meu rostre i em va estendre la mà. —Aixeca't, no és propi de tu estar així. A més, ell no hauria volgut veure't així —em va ajudar a aixecar-me. Després es va situar darrere meu i va posar el seu cap sobre la meva espatlla. —Tranquil, ell sempre serà en el teu cor —va dir, mentre assenyalava el meu pit. Jo només em vaig girar cap a ella, vaig assentir i vaig guardar silenci. —Descansem, ens queda un llarg viatge de tornada. —vaig agafar la ploma i me'n vaig anar amb Wix i Dalia.

L'endemà ens aixecàrem tard, estàvem molt cansats.

—Avui és el dia. Ja tornarem a casa, junts. —va dir amb una suau veu, ella.

—Escolta'm, Ares. Sento molt la teva perduda.

—No et preocupis, Wix. Ell està amb mi. —li vaig mostrar el braçalet que m'havia fet amb la seva ploma.

Ja havia arribat l'hora. Nosaltres, els caiguts del cel, ascendiríem a ell de nou. Dalia i jo ens pujàrem al seu ocell, i vàrem partir en direcció als núvols. A la fi tornàvem a casa, junts, perquè aquest llaç s'havia tornat indestructible i s'havia demostrat amb la unió de les nostres mans en l'horitzó, entre la terra i el cel.

FatKt